

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 2

2020. g. aprīlis, maijs, jūnijs

91.2.

DZIESMAS PAVASARĪ

Mutes dziesma uzplaukst kā tulpes,
kā tulpes pavasarī,
kā hiacintes smaržo un atveras sirdis:

Dievs ir saule
un zeme, kur saknes urbjas,
avota ūdens,
sula stiebrus un stumbros,
un dzīvības spēks. Bez Viņa
zaļgano pumpuru pasaule,
sirdis un dziesmas
būtu sausa tukšneša smilts.

Mutes Dievam dziesmā uzplaukst kā tulpes,
kā tulpes dobē;
kā hiacintes smaržo sirdis
mūžīgās dzīvības spēkā.

Oļģerts Cakars
1965. g. Dziesmu dienā

Redakcijas kollēģijas piezīmes

MĒS – COVID-19 SĒRGAS LAIKĀ

Par senām un netik senām sērgām mēs lasījām un mācījāmies vēstures stundās skolā, bet tagad esam paši iejaukti un piedzīvojam Covid -19 vīrusa plosīšanos visur, lai cik izkasīti plašajā pasaulē dzīvojam.

Kāda ir mūsu, ticīgu cilvēku, nostāja? Kas mums trūkst visvairāk? Vai varam, paļaujoties uz Dievu, sērgu un aizsardzības aizliegumus ignorēt?

Nupat *Facebook* lasīju par kādu mācītāju ASV, kuŗš aicinājis savu draudzi, ticot Dieva varai un gādībai, neievērot ievestos pulcēšanās aizliegumus, bet kuŗš, pats saslimstot ar sērgu, ir miris.

Neiet barā, būt vienam, izolētam – drošībā? Bet, to darot, mēs skaudri izjūtam, lai cik individuāli un pašpietiekami domājamies esam, ka mums ir vajadzīga arī kopība, darba un ticības biedri, cilvēku vide, kuŗā dzīvojam un kustamies. Mums ir arī vajadzīga MĒS vide.

Lai nebūtu tikai tāda vispārēja domāšana, vēlos liecināt par savām izjutām un darbību un domāšanu, cerot, ka tas var rast atbalsis arī jūsu pašreizējā dzīvē.

Pēc tehnikuma beigšanas 2. Pasaules kara laikā, nokļūstot Darba dienastā Vācijā, man pašam bija pārsteigums, ka visvairāk man trūka nevis ģimene, draugi, interesantā meitene un Latvija, bet mana Rīgas Ilguciema baptistu draudze: draudzes locekļi un dievkalpojumi, kopīgas lūgšanas, dziedāšana un Dieva slavēšana ticīgu ļaužu kopībā.

Tā neaizmirstams gadījums bija mana iespēja, pēc astoņu mēnešu kristīgas vientulības, saņemt vadības atļauju apmeklēt Lībekas baptistu draudzes svētdienas rīta dievkalpojumā. Nokļuvis pilsētas centrā pie baznīcas, redzēju, ka tā ir bumbu sagrauta, bet bija norādījums, kur tā tagad pulcējas. Vietu beidzot sameklēju un, atvēris telpas durvis, galīgi apjucis sagumu, jo stāvēju draudzes priekšā sāņus no sprediķējošā mācītāja. Draudze, ap 120 cilvēki, protams, skatījās uz svešo, apjukušo darba dienasta formā tērpto jaunekli, un tad visi man plaši un priecīgi uzsmaidīja. Nevaru pilnīgi aprakstīt manu acumirkliģo svētlaimi – biju atkal Kristus draudzes

vidū! Pēc dievkalpojuma visi nāca sveicināties un priecājās, ka es biju it kā sūtnis no viņu armijā iesauktajiem vīriem un dēliem.

Kristīgā draudze!

Arī tagad, vispirms, ilgojos un meklēju daudzajos pieejamos video raidījumos šo kristīgās draudzes kopības izjūtu, kopīgu Dieva slavēšanu dziesmās un lūgšanās. Tāda izdevība ir bijusi ļoti reta, pie tam vairāk vietējos, ne latviešu raidījumos.

Skaidri redzu, ka esmu nokļuvis sānis. Jaunā paaudze, šķiet, uzskata dziesmas dzejas vārdus un melodijas kā vecmodīgas, tagad nelietošanas lietas, jo tās traucē viņu prasību pēc ritma, ko pasvītro ģitāru stīgu raustīšana un lietotie dīvainie sitāmie rīki un teksts, kas gan slavina Dievu, to rindu rindā dažādā veidā atkārtotot, – taču ne itkā “savu laiku nokalpojušās dziesmās ar melodiju un vardiem ar ritmu un atskaņām”.

Šāda tagadējā laika dziedāšana atstāj mani pilnīgi sāņus, meklējot pēc tā, ko sirds prasa, meklējot kristīgu mīlestību un Dieva atklāsmi dziesmās, svētrunās, ko sirdī paturēt un pardomāt līdz nākošajai svētdienai.

Te atkal ir jaunas grūtības, ne visi runātāji ir saprotami. Ja tie runā ātri, neievērojot pieturas zīmes, punktus, kas nobeidz kādi domu, komātus, kas ar palīgteikumu papildina izteikto, tad rodas stāvoklis, ka saprotu dažus vārdus, bet ne teikto. Par to man ir arī sūdzējušies, telefona sarunās ar Latviju, mana vecuma cilvēki, svētdienas rītos sēžot baznīcā, runātāja priekšā.

Esmu pateicīgs Dievam, ka tomēr, kaut ar 96-gadīgā pūlēm piederu pie tiem, kam ir dators un prot ar to rīkoties un tā varu tomēr sameklēt, dzirdēt un paturēt Dieva vārda pasludināšanu. Kaut dzīvoju viens, nejūtos vientuļš, esmu vesels un meitas apgādāts. Dievs ir liels! Slava mīlestības Dievam!

Un tagad par Kristīgo Balsi. Vai mums vajadzētu ieviest arī Lasītāju balsis, lai arī jūs, lasītāji, varētu izteikties, spriest un jautāt? Justos itkā piederīgi, daļa no šīs kalpošanas? Būtu interesanti dzirdēt jūsu domas! Varat man rakstīt epastā.

māc. Oļģerts Cakars – kbcakars5@comcast.net

VIŅŠ DZĪVS!

Pārdomas par augšāmcēlušo Jēzu Kristu Pēteris Aļļe

Liieldienas rīts šogad bija citādāks kā citos gados. Cik es varu atcerēties, šis varētu būt pirmais Liieldienas rīts, kad neesam bijuši draudzē, dievnāmā. Pirmā reize, kad mēs svinam Kristus augšāmcēlšanos svētkus mājās. Klausījāties dievkalpojumu internetā un klusi dziedājām līdzl pazīstamai dziesmai “Jēzus Kristus uzcēlies, Alleluja!” Šis Liieldienas bija citādākas āreji, bet apstākļi nekad nevar mainīt pārlicību katrā ticīgā sirdī, ka mūsu Pestītājs Jēzus Kristus ir augšāmcēlies un Viņš ir Dzīvs!

Šajās pārdomās vērsīsim skatu, domas, sirdis un dvēseles uz augšāmcēlušo Jēzu Kristu.

Viņa vārdi ir patiesi.

Kristus dzīvs! Šie vārdi pilda ikkatrā ticīgā cilvēka sirdi ar prieku, jo tas, ka Kristus ir augšāmcēlies, ir mūsu ticības pamats, mūsu mūžīgās dzīvības apsolījuma apliecinājums un tas, kas dod mums cerību un dvēseles prieku.

Rīta agrumā Marija Magdalēna un otra Marija gāja uz kapu, bet tur Jēzu neatrada. Eņģelis uzrunāja sievas, sacīdams: “..Nebīstieties! Es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, kas bija krustā sists, viņa šeit nav, jo viņš ir augšāmcēlies, kā viņš bija

sacījis..” (Mat. ev. 28:5-6).

Ievērosim vārdus: “Kā Viņš sacījis”. Šie vārdi apliecina, ka Jēzus vārdi ir patiesi. Visi Jēzus vārdi ir patiesi. Uz visiem Viņa apsolījumiem mēs varam

SATURS

Redakcijas kollēģijas piezīmes—māc. O. Cakars	2	Lidija Inta Andermane mūžībā — P. Aļļe	23
Viņš Dzīvs — Pēteris Aļļe	3	Kā tas bija pirms 25 gadiem — Gatis Ķeris	24
Vasarsvētku pārdomas — māc. Dr. P. Barbins	5	Vāks — dažādas fotografijas no pavadītām Dziesmu dienām. Šogad būtu bijusi 71. Dziesmu diena. Fotografijas: Gunta Plostniece, Pēteris Aļļe, Aivars Aistars	
Pārdomas 14. jūnijā—māc. Dr. U. Ukstiņš	7		
Koronavīruss pandēmija—med. Dr. E. Biķis	11		
Dziesmu diena 2020 —Gunta Plostniece	16		
Dievam veltīts mūžs—māc. Dr. U. Ukstiņš	17	Redakcijas kollēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, māc. O. Cakars, P. Aļļe. Mūsu tīmekļa lapas adrese:	
Kad ir nodzīvoti 100 gadi — Lilija Pencis	18	www.kristigabalss.com	
Māc Dr. U. Ukstiņam 75 — Inta Augstroze	19	Informācija: info@latvianbaptistsinamerica.org	
Māc Dr. J. Šmits mūžībā— LBDS raksts	21	ALBA tīmekļa lapa:	
Vārdi Tēva bērēs — Dāvids Šmits	23	www.latvianbaptistsinamerica.org	

droši paļauties. *“Cik ir Dieva apsolījumi Kristū, tie visi ir jā; un caur Kristu – mūsu āmen Dieva slavai!”* (2. kor. 1:20). Viss, ko Dievs ir solījis – mēs varam uz to paļauties. Kristus augšāmcēlšanās un tas, ka Viņš ir dzīvs, ir tikai viens no šiem brīnišķīgajiem, spēcīgajiem solījumiem.

Jēzus Kristus ir ar mums.

Dažas dienas pirms Jēzus krusta nāves, Jēzus uzrunāja savus mācekļus. Viņa vārdi ir uzrakstīti Jāņa ev. 13.-17. nodaļās. Lasot šīs nodaļas vienreiz un otreiz mēs dzirdam mūsu Pestītāja vārdus un arī no jauna varam baudīt to lielo mīlestību, laipnību, gādību, ko viņš vēsta saviem mācekļiem un mums.

Jēzus Kristus apliecina, ka Viņš nav mūs atstājis vienus. Šis apsolījums un princips ir daļa no Trīsvienīgā Dieva rakstura, Viņš savus ļaudis nekad neatstās. Jēzus teica saviem mācekļiem: *“Es neatstāšu jūs bāreņus, es nāksu pie jums. Vēl mazliet, un pasaule mani vairs neredzēs, bet jūs mani redzēsiet, jo es dzīvoju un arī jūs dzīvosiet”* (Jāņa ev. 14:18,19).

Jēzus Kristus ir ar mums! Viņš nekad mūs neatstās. Tāpēc mums, lasot Dieva Vārdu, arī ir jāsmej dziļi un bieži. Jēzus vārds ir Jaunā Derībā, bet, lasot gan Veco, gan Jauno Derību, mēs atjaunojam un stiprinam šo ticības pamatu, ka Jēzus Kristus ir ar mums un Viņš mūs nekad neatstās.

Jēzus Kristus mīt katrā ticīgā cilvēkā

Jāņa evaņģelijā mēs lasam Jēzus vārdus, kas ir daļa no Viņa lūgšanas: *“Es nelūdzu par viņiem vien, bet arī par tiem, kas tic uz mani caur viņu vārdiem, lai visi būtu viens, itin kā tu, Tēvs, manī un es tevī, tā lai arī viņi būtu mūsos; lai pasaule ticētu, ka tu mani esi sūtījis. Un to godību, ko tu man esi devis, es esmu devis viņiem, lai viņi būtu viens, tāpat kā mēs esam viens. Es viņos un tu manī, lai viņi ir pilnīgā vienībā, lai pasaule atzītu, ka tu esi sūtījis mani un esi viņus mīlējis, tāpat kā mani esi mīlējis”.* (17:20-23)

Jēzus Kristūs ir mūsos un mēs esam Jēzū Kristū. Ikkatram ticīgam cilvēkam, šī patiesība dod jaunu cerību un maina dzīves virzienu. Kādā Bībeles

studiju grupā, kurā piedalos, mums bija uzdevums izlasīt pirmās divas nodaļas no Pāvila vēstules efeziešiem un uzskaitīt visas tās īpašības, kas ir mūsu Jēzū Kristū. Mūsu grupa atrada vismaz 34 īpašības. Dažas no tām:

Viņš izredzēja mūs Kristū pirms pasaules radīšanas (1:4).

Mēs esam svētīti visās garīgajās svētībās (1:3).

Viņš ir mūsu miers (2:14).

Viņš mūs ir izpircis sev par īpašumu, lai mēs esam Viņa godības slava (1:14).

Viņš nākamajos laikmetos parādīs mums savas žēlastības neizmērojamo bagātību, kas ir Jēzū Kristū (2:7).

Viss tas un vēl vairāk ir mūsu – Jēzū Kristū. Šīs patiesības pilda mūsu sirdis ar prieku un dod cerību, iedrošinājumu, spēku pastāvēt nesatricināti mūsu ticībā.

Viņš ir par mums.

Dzīvais Kristus ir mūsos un mēs Viņā un Viņš ir par mums. Kādos veidos Jēzus ir par mums? Būtu interesanti, ja mēs to varētu, būdami Kristīgās Balss lasītāju grupa, pārrunāt. Ja mums būtu šī iespēja, esmu pārliecināts, ka Kristīgās Balss lasītājiem būtu vairāki dzīves piemēri, kuŗos jūs esiet īpaši spilgtā veidā piedzīvojuši Dieva klātbūtni, Viņa palīdzību un to, ka Viņš ir par mums. Pāvila vēstules romiešiem 8. nodaļā arī to apgaismo:

“..Ja Dievs ir par mums, kas būs pret mums?” (8:31)

“..Ir taču Kristus Jēzus, kas miris, vēl vairāk, kas augšāmcēlies, kas ir pie Dieva labās rokas un kas aizstāv arī mūs!” (8:34)

Kristus ir dzīvs, Viņa vārdi ir patiesi, Viņš ir ar mums, Viņš ir mūsos un Viņš ir par mums!

Viņš nāks atkal.

Jēzus Kristus vārdi Jāņa evaņģelija 14. nodaļā: *“Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai es jums sacītu, ka es eju jums vietu sataisīt? Kad es būšu aizgājis un vietu jums sataisījis, es nāksu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai arī jūs būtu*

tur, kur es esmu” (14:2,3).

Mūsu Pestītājs ir dzīvs, un Viņa vēlēšanās ir, lai tur, kur Viņš ir, būtu arī mēs – visi tie, kas tic Viņam. Mūsu mūžīgā mājvieta ir nodrošināta – mēs būsim ar Jēzu Kristu mūžīgi! Dieva vārds, dziesmas, dzejoļi – viss mums atgādina to. Slava Dievam!

Dzīvosim Kristū Jēzū.

Šad un tad, varbūt, mēs esam dzirdējuši – “Kas ir Dieva griba?”. Dieva griba ir daudz un dažādos veidos apgaismota Viņa vārdā. Šīs pārdomas beigšu ar Pāvila vēstules kolosiešiem 3:15-17: “*Jūsu sirdīs lai valda Kristus miers. Tam jūs esat aicināti, lai jūs kļūtu kā viena miesa; un esiet pateicīgi! Lai Kristus vārdi bagātīgi mājō jūsos, pamāciet un pamudiniet cits citu gudrībā, ar pateicību Dievam dziediet savās sirdīs psalmus, himnas un garīgas dziesmas. Un visu, ko vien jūs darāt, vārdos vai darbos, visu dariet Kunga Kristus vārdā, caur viņu pateikdamies Dievam Tēvam.*”

Šī rakstu vieta atgādina aicinājumu:

Dzīvosim ar Kristus mieru mūsu sirdīs. Šis miers

ir pārāks par jeb kādu mieru, ko pasaule var dot!

Turēsimies cieši pie Dieva vārda. Lasīsim to, mācīsimies, smelsim no šī vārda iedrošinājumu, prieku, spēku.

Pamudināsim, iedrošināsim viens otru. Šinīs dienās, tas varētu būt telefona zvans, īsziņa, e-pasts, *What's App, Viber, Facetime* vai *Zoom* tikšanās.

Dziedāsim. Patreiz nevaram dziedāt lielos koros, bet mēs varam dziedāt savās mājās, mašīnās, dārzā.

Darīsim to, kas mums uzticēts ar prieku, Dievam par godu un Viņa Dēlam Jēzum Kristum par slavu un teikšanu.

Būsim pateicīgi.

Mūsu Pestītājs Jēzus Kristus ir Dzīvs! Viņa vārdi ir patiesi, Viņš ir ar mums, Viņš ir mūsos, Viņš ir par mums, un Viņš nāks atkal. Dzīvosim uzvaras dzīvi Kristū Jēzū!

Pēteris Aļle

VASARSVĒTKU PĀRDOMAS

māc. Dr. Pauls Barbins

“Tomēr es jums saku patiesību: Tas jums par labu, ka es aizeimu. Jo, ja es neaizietu, Aizstavis nenāktu pie jums. Bet aizgājis es to sūtīšu pie jums.” (Jāņa ev. 16:7)

Šajā Vasarsvētku laikā, kad Kristus draudze svin Svētā Gara nolaišanos uz Jēzus mācekļiem, dziļi manās domās veidojas jautājums par to, kā izskatītos pasaule, ja mēs, šīsdienas ticīgie ļaudis, atļautu Dieva Garam brīvi darboties mūsu vidū.

Apustuļu darbu grāmatas otrajā nodaļā lasām par to, kas notika Vasarsvētku dienā, kad visi mācekļi bija sapul-

cējušies kopā pēc tam, kad augšāmcelušais Kristus tika uzņemts debesīs. Ir rakstīts, ka no debesīm nāca “šņākoņa, tāda kā stipra veja brāzma”, kas piepildīja visu namu, kur mācekļi bija pulcējušies. Tad notika unikālas lietas: parādījās ugunīgas mēles, kas nolaidās uz mācekļiem un tie sāka runāt svešās mēlēs un katrs klausītājs dzirdēja to, kas bija sacīts savā pazīstamajā valodā. Un tie baiļojās un izbrīnījās par šiem notikumiem un jautāja viens otram: “Ko tas nozīmē?”

Apustulis Pēteris atbild sapulcējušo jautājumiem, paziņojot visiem, ka ir noticis tas, ka Dievs ir izlējis savu Garu par saviem mācekļiem, ka ar šo notikumu tiek piepildīti senie pravieša Joela vārdi. Pēteris skaidro, ka Dievs ir sūtījis savu Garu pasaulē un notiks varenas lietas, meitas un dēli pravietos, un sirmgalvji sapņos sapņus, un brīnumi tiks redzēti, tā ka sen bija apsolīts. Pēteris citējums no pravieša vārdiem no-beidzas ar pasludinājumu, ka “..ikviens, kas tā Kunga vārdu piesauks, tiks izglābts.” (Ap. d. 2:21)

Tā apustulis Pēteris, kā arī Apustuļu darbu grāmatas rakstnieks ziņo par to, kas ir noticis un kas vēl būs. Bet liekas, ka jautājums: “Ko tas nozīmē?” vēl netiek atbildēts.☒

Lai saprastu to, ko Vasarsvētku notikums nozīmē Kristus sekotājiem, jaieklausās Jēzus vārdos, ko Viņš sacīja saviem mācekļiem, kad viņi bija pēdējo reizi visi kopā pirms Pashas svētkiem, tā sauktajā “Atvadu sarunā” Jāņa evaņģelijā. Jēzus uzrunāja mācekļus un stāstīja viņiem par Svēto Garu, jeb Aizstāvi, ko Dievs dos “..lai tas būtu pie jums mūžīgi” (14:16). Jēzus turpina runāt par šo Dieva sūtīto Patiesības Garu “..ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa to neredz un to nepazīst; bet jūs to pazīstat, jo viņš pastāvīgi ir pie jums un mājās jūsos” (14:17).

Ir pieņemts, ka šajā sarunā ar mācekļiem Jēzus aicina viņiem domāt par nākotni bez Viņa, bet kuŗa ir pamatota augšāmcelšanās patiesībā un Svētā Gara tuvumā. Jezus sludina par nākotni, kuŗā Dieva apsolījumi visai radībai tiks piepildīti. Dieva apsolījuma piepildīšana notiks ar to, ka mīlestība Dieva bērnu starpā tiks izplatīta un ikkatrs Dieva bērns spēs piedzīvot Dieva garīgo klātbūtni caur Svētā Gara dāvanu.

Šajā sarunā Jēzus piecas reizes piemin šo Dieva sūtīto Aizstāvi, kas apstiprina mācību, ka Svētā Gara nolaišanās pasaulē ir svarīgs notikums Jēzus sekotāju dzīvēs, it sevišķi pēc tam, kad augšāmcēlušais Kristus būs atgriezies pie Tēva, un nosēdies pie Dieva labās rokas. Jēzus pats saka, ka šī svetīgā izmaiņa – Jēzus atgriešanās pie Dieva un Svētā Gara nolaišanās pasaulē – būs visiem ļaudīm par labu. “..Tas

jums par labu, ka es aizeimu. Jo, ja es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis es to sūtīšu pie jums.” (Jāņa ev. 16:7)

Viss tas nozīmē, ka Svētā Gara nolaišanās ir laba ziņa ikkatram, jo tādā veidā Dievs dāvina Viņa turpinošo klātbūtni visai pasaulei, lai turpinātu un izplatītu Kristus iesākto darbu, arī ja pats Jēzus nav klāt.

Padomājiet, Dieva sūtītais Gars nāk par labu mums visiem. Mēs, Jēzus mācekļu pēcnācēji, neesam atstāti vieni paši bez kādas iespējas piedzīvot Dievu tuvumu pasaulē, jo Dieva Gars rāda Dieva būtību aiz Jēzus dzīves un nāves. Tā kā Kristus sekotāji sastapa Dievu caur Viņa dāvāto Dēlu Jēzu Kristu, tā mēs šodien sastopam to pašu svēto būtību caur Dieva dāvāto Svēto Garu. Tā mīlestība, kuŗa tika parādīta ar Dieva iemiesošanos Jēzu Kristū turpinās, ir sastopama ticīgo ļaužu vidū caur Svēto Garu.

Viss tas pats, kas bija piedzīvojams sekotājiem Jēzus laikā, ir pieejams arī mums, ticīgajiem, šajā laikā. Bet kā Jēzus mācekļi nevarēja ierobežot Viņa darbu un vēsti, tā arī mēs, ticīgie ļaudis, nedrīkstam aizkavēt Svētā Gara uzdevumu, paust Dieva klātbūtni visai pasaulei.

Diemžēl, reizēm mēs, ticīgie ļaudis, apturam Svētā Gara darbu. Reizēm mēs mēģinām iekartot to, ko Gars dara, mūsu pašu plānos, lai tas, kas notiek apstiprina mūsu pašu domas un idejas; mūsu pašu sapņus un cerības. Reizēm mēģinām kontrolēt Gara kustību, gribam nosacīt Gara mācību un noteikt Gara vadību. Ar šādu egoistisku kontroli starp ticīgiem ļaudīm Gara spēks tiek mazināts, jo tam nav atļauts kustēties un lidināties pasaules vidē. Ja mēs paši neatļaujam Dieva Garam brīvi darboties, tad šī Dieva dāvana nevarēs nākt par labu visiem un dot garīgu nozīmi Vasarsvētku notikumam.

Noteikti, mūsu pasaule izskatītos citādāka, ja mēs atļautu Svētajam Garam iedvesmot mūsu dzīves ar jaunām saprašanās un brīnumainiem notikumiem, kā Dievs to pavēlēja pirmajā Vasarsvētku dienā.

Lai mūsu Vasarsvētku laika lugšanā atskanētu Viktora Baštika dziesmas teksts: Nāc, Dieva Gars,

mēs lūdzamies! Nāc, mūsu sirdis skaņ, Jo tikai spēks
Tavs varenais tās šķīstīt, svētīt var.

Nāc, tumsu šķel kā gaismas stars, Kas skaidri
parāda, Vai esam ceļā pareizā un kā mums jāstaigā.

Tu, Debesbalvām bagātais, Spēj visu sirdij dot. Tik
daudz, tik daudz mums trūkumu – Ak, nāc mūs
pārveidot!

PĀRDOMAS 14. JŪNIJA: „CERĪBA NEPAMET KAUNĀ

Pāvila vēstule romiešiem 5:1-5

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

I.

Šī pasaule ir caurausta ar tumšiem, melniem sāpju pavedieniem. Tā tas ir šodien, kad rakstu šos vārdus, kad cīnamies ar nāvējošo korona vīrusu - Covid 19, kas ikdienas vēl joprojām, jūnija sākumā, prasa tūkstošiem dzīvību katru dienu. Patiesi, pasaule nav piedzīvojusi tik lielas bēdas kopš Otrā pasaules kara kā šo nāvējošo vīrusu, kas pāršalc visu zemi. Tāpat arī mūsu Latvija šodien piedzīvo draudus, kuŗi var atgādināt tumšās Otrā pasaules kara dienas, kad nāves enģelis pārstaigāja zemi. Bet pēc kara daži ļoti bieži, tumši sāpju pavedieni vijās cauri mūsu tautas dzīvei. Tūkstoši un desmitiem tūkstoši latvieši tika izsūtīti uz Sibīriju 1941. gada 14. jūnijā un atkal pēc 2. Pasaules kara beigām 1949. gadā no 5.- 28. martam. Sāpju un bēdu melnais pavediens vijās tajās dienās caur daudzu ģimeņu dzīvēm.

Latvijas neatkarības sākumā, 1918. gadā, Osvalds Špenglers raksta tumšu, pesimistisku grāmatu: „Das

Untergang des Abendlandes” (Rietumu pasaules norietēšana) Četrpadsmit gadus vēlāk viņš raksta citu grāmatu: „*Jahre der Entscheidung*” (Izšķiršanās gads) Tā tiek rakstīta 1933. gadā, apsveicot nacistu nākšanu pie varas Vācijā. Cilvēks nespēj dzīvot bez cerības! Špenglera grāmatā par rietumu pasaules norietēšanu bija bezcerīga un tadēļ, tautai meklējot glābēju, Vācijā pie varas nāca demagogs Hitlers. Latviešu izsūtīšana uz Sibīriju saistās ar divu spēcīgu un brutālu valdnieku rīcību: Hitlera rīcību nacistu Vācijā un Staļina rīcību komunistu Padomju Savienībā. Uz brīdi šie divi brutālie slepkavas sadevās rokās; neilgi pēc tam tie kļūst atkal nāvējoši ienaidnieki. Abas šīs varas noliedza Dievu, jo to valdnieki nolika sevi Dieva vietā; uzņēmas absolūtu un brutālu pārvaldīšanu par pilsoņu dzīvēm. Šīs valstis ar saviem asiņainajiem zābakiem samina katru, kuŗš uzdrošinājas stāvēt viņu ceļā, pretojoties viņu postošajām idoloģijām.

Šodien vairākās valstīs valdnieki izmanto jūkli un bailes, ko nes Covid 19, lai sagrābtu lielāku varu savās rokās. Cik bēdīgi ir tas, ka šodien, daudzus gadus pēc Otrā pasaules kara, rietumu pasaule atkal griež atpakaļ vēstures riteni un daži no jauna cildina tā laika postošās ideoloģijas. Tas notiek Eiropā un daļēji arī šajā zemē, kur neonacisma piekritēji sāk pacelt savas balsis. Tas notiek Krievijā trīsdesmit gadus pēc Padomijas sabrukšanas, kur bijušais KGB aģents, tagadējais Krievijas prezidents Vladimirs Putins grib atjaunot Padomju Savienības diktatoriskos elementus. Viņš grib atjaunot Padomju Savienības dominējošo vietu pasaulē. Tādēļ šogad,

atminoties 14. jūnija tumšās sāpju dienas mūsu tautas vesturē, neatminamies tikai pagātni, bet atgādinām sev un ļaudīm ap mums to, kas notiek, kad cilvēki savā lepnā vares kārē noliedz Dievu un noliek sevi dzīves centrā. Aizvesto piemiņas diena atgādina mums, kas notiek, kad propagandas apmātas tautas seko meliem, kas vada tautu pa tumšu iznīcības teku. Ar katru savu rīcību šie propagandas dzinēji noliedz tās patiesības, kuŗas Dievs Jēzū Kristū mums ir atklājis, ka Dievs ir pasauli mīlējis un aicina Kristus sekotājus mīlēt tuvāko kā sevi pašu. Zinām, ka mūsu dienās propagandas izplatīšana un melu vairošana ir daudz vieglāk veicama nekā tas bija pirms tīmekļa laikmeta.

Mēs, Jēzus Kristus sekotāji, Viņa draudzes locekļi, esam piedzīvojuši Dieva mīlestību, kuŗa caur Svēto Garu tikusi izlieta katra ticīgā sirdī. Pasaules ļaudis dienu no dienas skaļi kliedz: "Rūpējies tikai par sevi! Rūpējies tikai par savu tautu, par savām vajadzībām un par savu labklājību!" Šādā pasaulē mēs, kristieši, mīlam Dievu pāri par visu un savu tuvāko kā sevi pašu. Mēs dzirdam mūsu Pestītāju sakam: "*Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, ņem savu krustu un seko man! Jo, kas grib glābt savu dzīvību, to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudēs manis dēļ, tas to atradīs. Ko gan iegūst cilvēks, ja tas iemanto visu pasauli, bet savai dvēselei nodara ļaunumu? Un ko cilvēks lai dod kā samaksu par savu dvēseli?"* (Mat. ev.16:24-26)

Mēs redzam ap sevi daudzus ļaudis, kuŗi cenšas iemantot visu pasauli un ir zaudējuši savas dvēseles, zaudējuši jebkādu morālu pamatu savām dzīvēm. Viņi ir pārdevuši savas dvēseles velnam. Arī Jēzum velns piesola visu pasauli un tās apžilbinošo godību, sakot: "*..To visu es tev došu, ja tu nolieksies manā priekšā un mani pielūgsi.*" (Mat. ev. 4:9) Jēzus noraida velna melīgo piedāvājumu, sakot: "*..Atkāpies, sātan! Jo ir rakstīts: pielūdz Kungu savu Dievu un viņam vien kalpo.*" (Mat. ev. 4:10) 14. jūnijs mums skaidri un nepārprotami rāda, kas notiek tad, kad netiek pielūgts Dievs, bet tiek pielūgts sātans; kas notiek, kur cilvēks vēlās iegūt visu pasauli un tās kārdinošo godību.

II.

Romiešu vēstules piektās nodaļas sākuma panti aicina mūs meklēt dzīves drošību ne sātana melos, kuŗi sola mums visu pasauli, bet Jēzū Kristū, kas sola mums mūžīgo un paliekošo cerību. Kad cilvēki zaudē cerību, tie pieveršas demagogu meliem, kuŗi piedāvā viltus cerības. Vienīgā patiesā un neapšaubamā cerība ir Kristus solījums par valstību, kas nāks laika piepildījumā, kad sātans un viņa pakalpiņi tiks iznīcināti uz mūžīgiem laikiem. Šī mūžīgā cerība pieder mums, raksta apustulis Pāvils, kuŗi esam ticībā taisnoti. Lasām: "*Tad nu starp mums, ticībā attaisnotajiem, un Dievu ir iestājies miers caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.*" (Vēst. rom. 5:1) Mūsu cerība ir uz vietu Dieva mūžīgajā valstībā, kur katra sāpju un bēdu asara tiks nožāvēta: "*..un nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaimanu, nedz sāpju vairs nebūs..*" (Atkl. gr. 21:4) Mūsu cerība ir sakņota Jēzū Kristū! Viņš piedzīvo šausmīgas un neiedomājamas sāpes, kad tiek no savas tautas reliģiskajiem vadoņiem nodots tiesāšani apspiedējam, Romas impērijas pārvaldniekam Poncijam Pilātam. Viņš tiek piekārts pie krusta Golgatā kā revolucionārs, kā tautas nodevējs.

Mūsu cerība ir sakņota ticībā Dieva žēlastībai, kuŗa mums atklājusies Jēzus Kristus krusta nāvē. Pie krusta Viņš mira par maniem un taviem grēkiem. Viņš mira mūsu vietā, maksājot to grēka parādu, kuŗu neviens cilvēks nav spējīgs nomakst. Iemantojot visu pasauli mums nebūtu pietiekoši līdzekļi, lai dzēstu šo grēka parādu. Tomēr tik daudzi šodien nemitīgi dzenas, lai iemantotu pasauli. Apustulis Pāvils raksta: "*caur viņu mēs ticībā esam mantojuši ceļu uz šo žēlastību, kurā mēs stāvam un lepojamies par cerību uz dievišķo godību.*" (Vēst. rom. 5:2) Vieta Dieva miera valstībā nav nopelnama ar visas pasaules bagātību. Vieta Dieva valstībā ir viņa žēlastības dāvana katram, kuŗš ticībā lūkojās uz Kristus Golgatas krustu. Kā dziedam: "Man žēlastība dāvāta bez paša nopelna. Tā krusta kokā Golgatā ir dārgi maksāta." Šos vārdus rakstīja kādreizējais angļu vergu tirgotājs Jānis Ņūtons (John Newton), kad, ticot Kristum, viņš tiek atbrīvots no verdzības grēka. Mēs lepojamies, mēs priecājamies par cerību

iemantot dievišķīgo godību, ieiet Dieva mūžīgajā valstībā.

III.

Tad nāk vārdi, kas ir pārsteidzoši: *“Bet ne par to vien mēs lepojamies, (jeb priecājamies) mēs lepojamies arī ciešanās..”* (Vēst. rom. 5:3a) Ir svarīgi ievērot, ka apustulis nesaka, ka mēs priecājamies par ciešanām. Priecāties par ciešanām nav dabīgi. Kuŗš saprātīgs cilvēks var priecāties par tām šausmīgām ciešanām, kuŗas sagādājis tagadējais nāvējošais vīruss? Ir grēcīgi slimi cilvēki, kuŗi priecājas par otra ciešanām. Vēl vairāk ir sadisti, kuŗi liek citiem ciest. Dievs nevēlas, ka mēs ciešam, ka cilvēki cieš. Ciešanas ir grēka rezultāts, ir ļaunums. Mēs nepriecājamies ne par savām, nedz par citu cilvēku ciešanām. Mēs pieliekam visas pūles, lai savas un līdzcilvēku ciešanas atvieglinātu – likvidētu. Bet kā kristieši, kā ticīgi ļaudis, mēs varam priecāties pat ciešanās: *“..zinādami, ka ciešanas rada izturību, izturība – uzticību Dievam, uzticība Dievam – cerību.”* (Vēst. rom. 5:3b,4)

Mēs varam priecāties pat ciešanās, jo ciešanas nenoliedz Dieva mīlestību uz mums un nelaupa Dieva solījumu par gaišāku nākotni, nelaupa nākotnes cerību. Šeit pat Vēstulē romiešiem dažas nodaļas vēlāk lasām: *“Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas tās nākamās godības priekšā, kas mums tiks atklāta.”* (8:18) Es esmu vairākkārt runājis un rakstot par šo pantu prasījis: *“Kā apustulis var sacīt, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas?”* Ciešanas, ko piedzīvo visā pasaulē Covid 19 cietēji ir šausmīgas. Ciešanas, ko piedzīvoja mūsu tautas dēli un meitas 1941. gada 14. jūnijā un sekojošos izsūtījumos uz Sibīriju, ir tragiskas un neizteicamas. Tie tika šķirti no mīļajiem, salādēti lopu vagonos. Tos skāra slimības un bads. Tos pielika spaidu darbos zem brutālu sargu uzraudzības. Neviena no šīm lietām nav apzīmejama kā “nenozīmīga”. Mēs nonicinātu mūsu tautas cietējus, tā sakot. NĒ! Neviena cilvēka ciešanas nav nenozīmīgas. Bet tas nav, ko apustulis saka. Ciešanas vienīgi var raksturot kā nenozīmīgas mūžīgās godības gaismā, – dievišķīgās cerības perspektīvē. Dzīve šajā pasaulē ir kā acumirkļis salīdzinot ar mūžību, kuŗa mūs gaida debesīs. Apustulis raksta: *“.. ko neviena acs nav redzējusi, ko nevi-*

ena auss nav dzirdējusi, kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas viņu mīl.” (1. Vēst. kor. 2:9) Neaptverami mūsu cilvēku prātiem ir debesu brīnišķīgā godība.

Apustuļa Pāvila vārdi nav nekadā ziņā lietojami lai ignoretu vai attaisnotu šī laika ciešanas. Tie nav lietojami lai attaisnotu mūsu vienaldzību pret līdzcilvēkiem, kas cieš. Tie nav lietojami lai attaisnotu mūs, nepieliekot visas pūles un spēkus atvieglināt cietēju bēdas un sāpes. Mums būs tās ņemt vērā gan mūsu personīgajās attiecībās ar līdzcilvēkiem, gan arī kā valsts pilsoņiem, atbalstot likumus, kas atvieglina cilvēku dzīves. Mūsu uzdevums ir vienmēr rūpēties par savu tuvāko. Patiesi, mūsu rīcība, mūsu mīlestība uz līdzcilvēku liecina par mūsu ticības autentitāti, mūsu cerības drošību. Mūsu Kungs un Pestītājs Jēzus Kristus darīja visu savā zemes dzīvē lai atvieglinātu cilvēku sāpes un ciešanas. Viņš dziedina slimos, paēdina izsalkušos, pat ceļ no nāves mirušos. Mēs tiekam aicināti staigāt Viņa pēdās.

Apustulis saka, ka mēs varam priecāties, lepoties ciešanās, jo ciešanas rada izturību, izturība uzticību Dievam un uzticība Dievam cerību. Pirmkārt, ciešanas rada izturību. Apustulis Pēteris raksta savā pirmajā vēstulē: *“lai jūs parbaudītā ticība, kas ir daudz cildenāka par iznīcīgā zelta pārbaudi ugunī, parādītu, ka jūs esat teicami, slavējami un godājami dienā, kad atklāsies Jēzus Kristus.”*(1:7) Kad komunisti ienāca Latvijā, tad kristiešu ticība tika parbaudīta, vai tā ir īsta, autentiska. Kristieši nāca zem dažādiem spaidiem. Patiesi grieķu vārds, kas šeit tulkots “pārbaudītā”, ir ar pamata nozīmi; “zem spaida”. Piedalīties aktīvi draudzē nebija viegli, jo ātri varēja zaudēt darbu un pat tikt apcietināts. Tādēļ tie, kuŗi palika uzticīgi Kristum, rādīja savas ticības autentitāti.

Otrkārt, mūsu izturība ciešanās liecina par mūsu uzticību Dievam. Angliski sacīts: *“Endurance produces character.”* Varam sacīt, ka mūsu ciešanas veido mūsu raksturu. Tā ir patiesība, kuŗu bieži dzirdam. Cilvēki, kas savā dzīvē nav sastapuši grūtības, bieži ir ar vāju raksturu. Latviskais tulkojums *“uzticība Die-*

vam” ir tikai viena no rakstura īpašībām, kuŗa tiek veidota ciešanās. Citās rakstvietās šis pats vārds tiek tulkots “paklausība Dievam” jeb “pakļaušanās Dievam.” Ciešanas veido mūsu raksturu, ka esam uzticīgi Dievam, paklausīgi Viņam, pakļaujoties Dieva gribai mūsu dzīves gaitā. Dieva griba mūsu dzīvē ir atrodama Viņa vārdā, Bībelē. Tā lasām: “Bet, kas iepriekš rakstīts ir rakstīts mūsu pamācīšanai, lai mēs caur izturību un mierinājumu, ko sniedz Raksti, iegūtu cerību.” (Vēst. rom.15:4) Tā mēs atgriezīamies pie cerības. Cerība, ar ko sākas šī rakstvieta, ko apceram, ar to arī nobeidzas: “..ciešanas rada izturību, izturība - uzticību Dievam, uzticība Dievam – cerību, bet cerība nepamet kaunā, jo Dieva mīlestība caur Svēto Garu, kas mums dots, ir ielieta mūsu sirdīs.” (Vēst. rom. 5:3-5) Jā! mēs, ticīgie, varam priecāties pat mūsu ciešanās, jo mūsu ciešanas nenoliedz cerību labākai rītdienai. Cerība nepameta kaunā pat tos no mūsu tautas, kas gāja nāvē, staigājot sāpju ceļu izsūtījumā, jo aiz tumšiem sāpju mākoņiem gaidīja Dieva gaismas valstība. Cerība nepamet kaunā tos, kuŗi šodien saslimuši un tos, kuŗu tūvnieki miruši no postošā vīrusa. Cerība, kas sakņota Dieva apsolījumos, ir vienmer droša cerība.

Vēlāk Vēstulē romiešiem apustulis Pāvils raksta: “Un Gars pats kopā ar mūsu garu liecina, ka mēs esam Dieva bērni, bet, ja bērni, tad arī mantnieki – Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki, ja vien līdz ar viņu ciešam lai līdz ar viņu nāktu godībā!” (Vēst. rom. 8:16-17) Kristietības simbols, krusts, ir šausmīgs nāvēšanas rīks. Krusts tomēr nav bezcerības, bet gan cerības simbols, jo, pie tā mirdams, Dieva Dēls mirst mūsu vietā par musu grēkiem, lai mēs saņemtu grēku piedošanu un mūžīgo dzīvošanu. Cerība mūs ticīgos nepamet kaunā, jo šī cerība sakņota Kristū un Viņa ciešanās. Līdz ar Kristu ciezdami mēs līdz ar Viņu ceļamies no kapa, no nāves un ieiesim godībā. Tādēļ mēs teicam sevi zinīgus pat mūsu ciešanās!

Savā laikā prezidents Abrahams Linkolns bieži apmeklēja Vašingtonā presbiteriāņu baznīcu, kur sludināja māc. Dr. *Phineas Gurley*. Kad reiz, viņam ejot mājās no baznīcas, viens no Linkolna asistentiem prasīja, kā viņam patika mācītāja svētruna, prezidents atbildēja “Saturs bija izcils, runa spēcīga. Mācītājs daudz pie tās ir piestrādājis.” Prasīja atkal asistents: “Tā tad jūs domājat, kā tā bija izcila runa?” Atbildēja Linkolns: “Nē! Macītājs aizmirsa

Skats uz vietu kur Piscataqua upe ietek Atlantijas okeānā, pie New Castle, New Hampshire, ASV

Foto: P. Aļļe

svarīgako lietu, prasīt mums, lai mēs veicam ko lielu.” Šodien nevēlos aizmirst svarīgako, prasīt jums, saskarē ar ģimeni, draugiem, paziņām, kaimiņiem un darba biedriem ap jums, apliecināt jūsu cerību, kuŗa pastāv par spīti šo dienu ciešanām. Mēs varam droši apliecināt mūsu cerību labākai rītdienai, jo mūsu cerība ir sakņota Dievā. Šī cerība uzturēja mūsu latviešu tautu tumšos sāpju ceļos. Tā uztur šodien ticīgos, kuŗus skārusi šī postošā *Coron-19* slimība. Tā uztur ikvienu, kuŗš ticībā uz Kristu lūkojas! Par spīti lielām ciešanām, kuŗas šodien

redzam pasaulē ap mums, mēs zinām, ka rītdiena ir Dieva rokās un tādēļ varam droši cerēt uz labāku rītdienu. Ne, uzticoties cilvēku pareģojumiem par labāku rītdienu, bet uzticēšanās Dieva solījumiem ir mūsu cerības pamats. Caur Jēzu Kristu mēs esam atraduši ceļu uz Dieva žēlastību, kuŗā stāvam un lepojamies, jā, priecājamies, par CERĪBU uz dievišķīgo godību. Šī cerība mūs nekad nepametīs kaunā!

KORONAVĪRUS PANDĒMIJA—DIEVA BRĪDINĀJUMS

Dr.med. Enoks Biķis, Latvijas Universitātes asociētais profesors

Rīgas mateja baptistu draudzē

Cilvēku saslimšanas gadījumi ar koronavīrusa infekciju sākās Āzijā, Ķīnā, Uhaņas pilsētā mūsu 21.gadsimta otrās desmitgades beigās. Koronavīrusa infekcijas gadījumu skaits un izplatība strauji pieauga, pavairojās arī slimības smagās izpausmes un nāves gadījumi pie tām. Šīs lipīgās infekcijas slimības epidēmija strauji izplatījās visos kontinentos un daudzās valstīs, aptveŗot gandrīz visas vietas uz mūsu planētas Zemes, izņemot vienīgi Antarktīdu. Tik plašu epidēmijas izplatību medicīnas zinātnē mēdz dēvēt par pandēmiju.

Vai vīrusu vispār var uzskatīt par dzīvu organismu, par to zinātniekiem nav vienota uzskata. Viens gan ir skaidrs, ka vīruss ir ļoti sīka, dažu *nanometru* izmērā (nanometrs = 1 miljardā daļa no metra), daļiņa, kas uzvedas kā šūnas parazīts, pārtiek no dzīvajā šūnā uzkrātajām vielām, tās noārda un izmanto savā labā, bet nespēj vairoties vai ilgstoši pastāvēt ārpus dzīvās šūnas.

Zinātnieki uzsāka pamatīgāk iepazīties ar koronavīrusu tikai no pagājušā, 20.gadsimta vidus, praktiskās medicīnas vajadzību un koronavīrusu infekcijas gadījumu rosināti.

Koronavīrusa nosaukums radies, aplūkojot elektronmikroskopā tā apvalku, kas pēc tā izskata atgādina vainagu, kroni vai Saules *halo* (t.s. viltus sauli vai “saules dārzu”).

Zināma loma koronavīrusa izplatībā, tā īpašību

izmaiņās un spējā izraisīt nopietnas slimības cilvēkiem varētu būt sadzīves higiēnas neievērošanai, labturīgas putnkopības un lopkopības nepieciešamo nosacījumu ignorēšanai, kā arī sīkspārņu gaļas izmantošanai pārtikā.

Jau kopš viduslaikiem vai vēl agrāk cilvēcei nācies iepazīt, salīdzinot ar citām “krāsainām,” daudz tumšākas, pat “melnas” epidēmijas, kuŗas izraisīja mēra baktērijas. T.s. melnais mēris parasti sākās pēc postošiem kaŗiem un stichiskām dabas katastrofām, laupot daudz vairāk dzīvību, nekā minētie notikumi paši par sevi. Mēra baktērijas iznēsāja žurkas, tāpat kā koronavīrusa izplatībā tagad tiek vainoti sīkspārņi.

Baku (t.s.”melno” baku) izraisītājs ir baku vīruss. Bakas laupīja daudz cilvēku dzīvības, daudzus padarīja bakurētainus un neredzīgus. Angļu ārstam Dženneram ([Edward Robert Jenner](#)) radās ideja izdarīt aizsargpotēšanu pret bakām (t.s. vakcināciju). Tikai tagad, kad divu aizvadīto gadsimtu laikā līdz šim visi jaundzimušie bērni pacietīgi un sistemātiski tikuši potēti pret bakām, aizsargvakcinācijas “uzvaras gājiens” noslēdzies ar uzvaru - bakas uz mūsu planētas Zemes ir likvidētas.

Tomēr pēdējo gadsimtu un pēdējo gadu notikumi rāda, ka dabā un cilvēku sadzīvē parādās arvien jauni izaicinājumi, slimību izraisītāji izmainās un iegūst vairāk agresīvas un veselību postošas īpašības. Tāpēc arī jaunu aizsarglīdzekļu un vakcīnu

izveide saskaras ar gandrīz nepārvaramām grūtībām. Pār radību gulstas pirmo cilvēku grēka izraisītais lāsts: *"..visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes.."* (Rom.8:22) [" .. nopūšas un vaid.." – kādā iepriekšējā tulkojumā"].

Vērojot cilvēces grēcīgās izdarības, rodas iespaids, ka dzīvojam pirmsplūdu laikmetā, vai esam tuvu Sodomas izpostīšanai. Tomēr: *".. radībai dota cerība.."* (Rom.8:20), *" ..radība reiz tiks atsvabināta.."* (Rom.8:21), *"Jo Dievs savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur viņu tiktu glābta."* (Jāņ.3:17).

Tādēļ arī dramatiskās norises, kas saistītas ar koronavīrusa paveida 'Covid19' izraisīto pandēmiju nav jāuzskata par Dieva sodu, bet tas ir brīdinājums kā pasaulei, tā arī ticīgajiem kristiešiem.

Pāri visam jābūt mūsu uzticībai palikt Visuaugstākā patvērumā, par ko psalmists saka: *" Tu nebīsties.. nedz mēra, kas tumsā lien, nedz sērgu, kas pusdienā nomaitā.."* (Psalms 91:5a-6)

Pandēmijas norises globālā skatījumā patiešām ir dramatiskas. Tām pakļauti daudzi miljoni inficēto un saslimušo, vairāki simti tūkstoši mirušo, kā arī vispārējā ekonomikas lejupslīdē un traucētā savstarpējā komunikācijā iesaistītā cilvēku sabiedrības daļa. Minētā infekcija visvairāk apdraud seniorus, kam jau tā ir pulks dažādu veselības traucējumu un daudz chronisku kaišu. Tomēr pēdējā laikā pie Covid-19 vīrusa infekcijas ir novēroti smagi saslimšanas gadījumi arī jaunākiem cilvēkiem: sportiska rādījuma cilvēka - pusmūža spēka gados, ziemas peldētāja saslimšanu ar Covid-19 vīrusa infekciju un tās letālajām beigām. Pavisam pretēja rakstura informācija iegūta no Teksasas par 113 gadus "jaunu" sievieti Spānijā, kuŗa veiksmīgi atveseļojusies no koronavīrusa infekcijas.

Samērā nelielajās Baltijas valstīs, tajā skaitā Latvijā, pandēmijas ietekme nav tik ļoti izteikta. Latvijas valdība, uzklusot un ņemot vērā ārstu infektologu un epidemologu apsvērumus, savlaicīgi izsludināja ārkārtas stāvokli un stingrus cilvēku pārvietošanās un pulcēšanās ierobežojumus, un tas arī būtiski palīdzēja samazināt koronavīrusa Covid-19 izplatīšanās iespēju.

Arī kristiešu pulcēšanās dievkalpojumos nevarēja notikt - bija jāsamierinās ar to, ka savos datoros un citās viedierīcēs iespējams noskatīties un noklausīties no saviem dievnamiem Internetā ievietotos video ar dziesmām, mācītāju svētrunām, liecībām un svētdienskolotāju uzrunām bērniem, tāpat arī lūgšanas (paliekot mājās un" attālināti. pievienojoties "garā un patiesībā."

Internetā cirkulē dažādi spriedelējumi, minējumi un daudzas viltus ziņas par koronavīrusa izcelsmi, it kā tas būtu no laboratorijām "izbēdzis" vai pat " tīši palaists", lai tādā veidā kaitētu ekonomiskajiem vai politiskajiem konkurentiem, vai pat Maltusa ideju sekotāji to izplatījuši, lai novērstu mūsu planētai Zemei nākotnē pēc to uzskatiem draudošo "pārapdzīvotību".

LBDS bīskaps Kaspars Šterns pie Rīgas baptistu Āgenskalna baznīcas ieejas, gatavojoties intervijai pirms Mātes dienas dievkalpojuma tiešraides Latvijas Televīzijā, kanālā Rīga TV 24 2020.gada 10.maijā. Foto Jānis Brencis

Biju pārsteigts un satraukts, skatoties un klausoties video ar kādas Rīgas charizmātiskās draudzes vadītāja uzrunu, kur tas runāja par pulcēšanās ierobežojumu koronavīrusu infekcijas izraisītā ārkārtējā stāvokļa dēļ kā par “ģenerāl-mēģinājumu” rīcība, kad vispār dievkalpojumi varēti tikt aizliegti. Bet tad sapratu, ka veselības sargāšanai un vīrusa izplatīšanās ierobežošanai paredzētā ārkārtas situācija reizē ir arī kā brīdinājums kristiešu draudzēm, lai tās novērtētu, cik svarīga un ar kādu nozīmi ir pulcēšanās dievkalpojumos ar evaņģelizāciju, Svēto Rakstu apceri, Dieva slavēšanu, dziesmām un kopējām lūgšanām – *“Nepametīsim savas kopīgās sapulces, kā tas pie dažiem parasts, bet pamudināsim cits citu vēl jo vairāk, redzot tuvojamies to dienu.”* (Ebr.10:25-jaun.tulk.) Tieši ārkārtējās situācijas laiks ir bijis labvēlīgs, lai virtuāli, “attālināti” pabūtu daudzās Latvijas baptistu un arī citu konfesiju draudzēs. Saucot atmiņā savus medicīnas studenta prakses gadus Liepājas pilsētas slimnīcā, aizvadītā XX gadsimta 50-tajos gados, kad svētdienās varēju kalpot ar ērģelmūziku dievkalpojumos Liepājas baptistu Pāvila baznīcā,

joprojām to varu uzskatīt par savas jaunības draudzi. Pastāvīga darbinieka prombūtnes laikā dievkalpojumus vada padomes priekšsēdētājs Jurgis Šuba. Ir bijušas izdevības noklausīties Nīcas Mežgalciema baptistu draudzes mācītāja Aivara Vadoņa divas svētrunas: par draudzi kā par Dieva namu ar Stūrakmeni –Jēzu Kristu, un par draudzi kā par celtni un “ dzīviem akmeņiem” - tās locekļiem - “ Dieva darba biedriem” , - kā arī Liepājas baptistu Karostas draudzes sludinātāja Mārča Dejus svētrunu par Dieva Trīsvienību.

Jāatzīmē, ka ārkārtas situācijas laikā ir ievērojami pieaugušas iespējas neklātienē, “ attālināti” būt klāt un pat piedalīties domu apmaiņā mūsu draudžu dievkalpojumos, kaut arī ar tukšiem dalībnieku soliem, un tomēr ar kādu sludinātāju, aizlūdzēju, liecinieku, dziedātāju vai mūziķi priekšā uz paaugstinājuma, un to visu var noskatīties un noklausīties video. Latvijas Televīzijas iksvētdienas dievkalpojumu tiešraides turpina notikt bez dalībnieku klātbūtnes un tikai ar tādu pašu, izretinātu vadītāju un izpildītāju sastāvu

Latvijas baptistu IX Dziesmu svētku ieskaņas koncerts Ventspils baptistu baznīcā 2020.gada'23.maijā.Ventspils baptistu draudzes kora diriģente Rudīte Tālberga.

dievkalpojuma norises telpas priekšējā, uz ekrāna redzamajā daļā. Tāds bija arī Mātes dienas dievkalpojums Āgenskalna baptistu baznīcā ar bīskapa Kaspara Šterna piedalīšanos. Minētais dievnams atrodas netālu no medicīnas studiju prakses vietas – Paula Stradiņa Klīniskās Universitātes slimnīcas. Ar iztēli klausos Pārdaugavā uzaugušās Silvijas Biķes dzim. Čiekurs atmiņu stāstos par viņas pirmo svētdienskolu Āgenskalna baznīcā.

Daudz svētīgu iespaidu guva tie, kam savās viedierīcēs izdevās noklausīties un ekrānos noskatīties pielūgsmes vakaru kādā maija sestdienā Āgenskalna baznīcā ar Anetes un Mārtiņa Mažu dziesmām ģitāras pavadījumā un Kriša Pozemkovska liecību par savu sastapšanos ar Kungu Jēzu, ejot uz mājām no autobusa pieturas klusajā Kundziņsalā, pa ceļam dziedot Dievam pašsacerētas dziesmas, kas vēlāk noveda pie studijām Konservatorijā un tagad pie muzikālās kalpošanas vadītāja pienākumiem Āgenskalna baptistu draudzē.

Pamazām daudzās valstīs, tai skaitā arī Latvijā stingrie ierobežojumi tiek mīkstināti. Tagad jau

pasākumā telpās drīkst sapulcēties līdz 25 dalībniekiem, protams, ievērojot 2 metru distanci un citus attiecīgos piesardzības noteikumus. Kaut arī agrāk iecerētie IX Latvijas baptistu draudžu Dziesmu svētki ir pārcelti uz nākamo gadu un šogad nenotiek, tomēr tā galvenais ieskaņas koncerts varēja notikt sestdien, 23.maijā, Ventspils baptistu baznīcā, protams, “attālināti” piedaloties citu, galvenokārt Kurzemes baptistu draudžu koru pārstāvjiem ar video, kam katrā attālā vietā esošie var dziedāt līdz, lai tā gatavotos laika un vietas ziņā attālinātajai svētku norises dienai nākamgad Kuldīgā. Repertuārā ir vairāki komponista Ērika Ešenvalda darbi un dziedātājas Lības Ēces-Kalniņas sacerētas dziesmas, kā arī ārzemju autoru darbi. Svētrunu saka Dr.theol. Ilmārs Hiršs par tekstu no Soģu grāmatas 6:34 *“Tad tā Kunga gars nāca pār Gideonu, un viņš pūta tauri..”* Tuvojoties Vasarsvētkiem, tiek aicināti domāt un atcerēties par “jaunām mēlēm”, tāpat Dziesmu svētku ieskaņā par jaunām dziesmām, bet vispār par “jaunu valodu”, kas atskan no kristieša lūpām, kad Tā Kunga Gars nāk pār to – tāpat, kā toreiz nāca pār Gideonu.. Tā ir 1) mīlestības valoda; 2) grēkatziņas un liecības valoda; un 3) spēka

Pielūgsmes dievkalpojums Rīgas baptistu Āgenskalna draudzē. Foto Jānis Brencis.

Liecību saka Āgenskalna baptistu draudzes kora diriģents, Baltijas Pastorālā Institūta students Krišs Pozemkovskis. Foto Jānis Brencis.

valoda. Redzot datora ekrānā Ventspils baptistu dievnamu, nāk atmiņā māmiņas Austras Biķes atmiņu stāsti par vecmāmiņas Nēzes Jakadels dziedātajām dziesmām līvu valodā, par savām kristībām Ventspils baznīcā, vectēva Jēkaba Meistersa stāstītais, kā viņi kopā ar draudzes brāļiem dievnama celtniecības laikā nesuši pa sastatņu kāpnēm augšup ķieģeļu nastas, tāpat arī tēva Kārļa Biķa atmiņas par savu pirmo svētrunu, uzkāpjot augstu kancelē šajā dievnamā savā pirmajā draudzē pēc Garīgā Semināra beigšanas 1925.gadā.

Kaut arī pulcēšanās ierobežojumu dēļ šogad maijā paredzētais LBDS Kongress nevarēja notikt, tomēr pārskatu par aizvadīto darbības gadu draudzes varēja saņemt elektroniskā veidā. Kongresam sagatavoto video Latvijas baptistu vēstures skatījumā par kādreizējā Liepājas apkārtnes baptistu draudžu celmlauža un pārziņa, Skatres draudzes sludinātāja Jēkaba Skujas-Dingšes (1820.-1874.) 200.-tās dzimšanas dienas atceri ir iespējams noskatīties un noklausīties *You tube*: https://www.youtube.com/watch?time_continue=19&v=ISM_oCGWeKE

Dzīvojam ļoti nopietnā laikā. Pēkšņi uznākušās pandemijas radītais satraukums pierimst, bet zaudējumi ne tik drīz aizmirsīsies. Tomēr infekciju un epidemioloģijas speciālisti ir bažu un neziņas pilni. Var atkārtoties jauns infekcijas uzliesmojums, vai arī ekoloģisko traucējumu izmociņās mūsu planētas organiskās pasaules dzīlēs var izveidoties jauns, līdz šim nepazīts, varbūt pat bīstamāks vīrusa paveids.

Cik daudz vēl būs brīdinājumu, vai tiešām būs beidzot jānāk sodam? Raksta noslēgumā aicinu apstāties pie sacītā apustuļa Pētera 2.vēstules 3.nodaļā:

“..lai jūs atcerētos svēto praviešu jau sen teiktos vārdus, kā arī mūsu Kunga un Pestītāja bausli, ko no saviem apustuļiem esat mācījušies. vispaprīkš ievērojiet to, ka pēdējās dienās nāks nikni smējēji, kuŗi dzīvos savās pašu kārībās un sacīs: “Kur paliek viņa apsolītā atnākšana? No tā laika sākot, kad tēvi iegāja mierā, viss paliek tā, kā bija no radīšanas sākuma.” Tiem, kas to apgalvo, paliek apslēpts, ka vecos laikos debesis un zeme ir cēlušās Dieva vārda spēkā no ūdens un ar ūdeni. Tāpēc arī toreizējā pasaule gāja bojā ūdens plūdus. Bet tagadējās debesis un tagadējo zemi glabā un uztur tas pats vārds ugunij un bezdievīgo cilvēku tiesas un pazušanas dienai. Bet to vien turiet vērā, mīļie, ka viena diena tam Kungam ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi kā viena diena. Tas Kungs nevilcina savu apsolījumu, kā daži tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās. Bet tā Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks, un zeme un viss, kas uz tās radīts. Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā, gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuŗas dēļ debesis ugunī sadegs un pasaules pamati karstumā izkusīs?” (2-12).

Nāc drīz, Kungs Jēzu!

Dr.med. Enoks Biķis, Latvijas Univesitātes Medicīnas Fakultātes asociētais profesors

Rīgas baptistu Mateja draudzē.

DZIESMU DIENA 2020

Gunta Plostniece, Amerikas Latviešu Baptistu Koŗu apvienības priekšniece

Daŗi latvieŗu sabiedrībā brīnījuŗies, kā garīgs koncerts, kas ir Latvieŗu Baptistu Koŗu apvienības Dziesmu diena var sekmīgi notikt katru gadu – kopŗ 1950. gada jau 70 reizes! Bez pārtraukuma. Bet mēs, latvieŗu baptistu dziedātāji un mūziķi, būtu brīnījuŗies, ja mūsu Dziesmu diena nenotiktu katru gadu. Vajadzētu būt ārkārtīgi lielam katastrofiskam notikumam, kuŗŗ neļautu katru gadu mums tikties un dziedāt Dievam slavu mūsu mātes valodā.

ŗogad tāds notikums – vīrusa globālā pandēmija – lika mums atcelt visus plānus, strīpot izstrādāto mūzikālo programmu, izpakot mūsu koferus, kuŗi bija gatavi ceļot uz Bostonu. Vīruss iecirta lielu robu mūsu dzīvēs aprīļa pēdējās nogales dienās. To sajūtām mēs visi – gan vecie, gan jaunie dziedātāji. Ilgojamies būt kopā, sasveicināties, sadziedāties.

Latvieŗu baptistu koŗu Dziesmu diena ir bijusi nozīmīgs faktors latvieŗu baptistu draudŗu locekļu kopības sajūtai. Tā pulcina dziedātājus no visām vietām pāri plaŗai Amerikai un Kanādai, kur pastāv baptistu draudzes vai pulciņi. Tā arī turpina piesaistīt dziedātājus, kuŗi vairs nedzīvo ŗajos centros un ir tālu no tiem. Dziesmu dienās arī sveicam viesus –

diriģentus un dziedātājus no Latvijas, kuŗi vienmēr brīnīŗķi iekļaujas mūsu mūzikālā ielokā. Tā mēs veidojam un cieŗi turpinām saites ar baptistu mūzikas dzīvi un darbiniekiem mūsu tēvzemē.

Paaudzes mainās – dziedātāji mainās, diriģenti mainās, mūziķi noliek savus instrumentus. Bet Dziesmu diena neapstājas. Tā turpina savu dziesmoto mūzikas gaitu gadu no gada. Ja domājam par ŗiem garīgo dziesmu vēstneŗiem, par bagātīgo dziesmu pūru, kuŗŗ ir izdziedāts, sākot ar 16. gadsimta polifonijas zelta laikmeta spoŗumiem, caur klasiskās mūzikas mirdzoŗiem paraugiem, caur romantisma burvīgām skaņām, līdz ŗodienas modernākiem garīgās mūzikas meklējumiem, tad elpa gandrīz aizraujas. Dievs mums ir pieŗķīris ārkārtīgi krāŗņu dāvanu – mūsu balsis – kuŗas var dziedāt Viņam par godu.

ŗogad bija klusums. Bet tomēr ... nebija klusums. Ar ŗodienas tehnisko palīdzību izsacījām mūsu skumjas viens otram, dalījāmies burvīgās atmiņās, skatījāmies Dziesmu dienu foto uzņēumus no citiem gadiem. Juŗa Alksnīŗa dziedoŗās meitas kopā ar Jūliju Plostniecei izveidoja daudzbalstīgu dziedājumu par godu Dziesmu dienai. Tos varējam redzēt un noklausīties elektroniski, kaut gan bijām ŗķirti viens no otra. Tā mēs izdziedājam Dziesmu dienu ŗinī neparastajā 2020. gada aprīlī.

Nākoŗajā gadā pulcēsimies atkal. Būsim vēlreiz vienoti draudzībā un dziesmā. Līdz tai diena, lai Dievs mūs svētī un “ir ar mums līdz atkal tiksimies”.

Cerībā uz dziesmotu nākotni,

Gunta Plostniece, Amerikas Latvieŗu Baptistu Koŗu apvienības priekšniece.

Internetā ieskaņots daŗādas dziesmas no Dziesmu dienas repertuāra. No kr. Jūlija Plostniece, Maija Alksnītis, Zaiga Alksnītis
<https://drive.google.com/open?id=1I9khwmuh05VTwaiCCK1PTff-dnOXQx1g>

NOTIKUMI DRAUDZĒS—DIEVAM VELTĪTS MŪŽS

Lilijai Pence 100 gadniece

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Psalmists saka: *“Mūsu mūžs – septiņdesmit gadu vai, kuŗš visai stiprs, atstoņdesmit gadu..”* (Psalms 90:10a) Nezinu kā Psalmists raksturotu cilvēku, kuŗš nodzīvojis 100 gadus. Par māsu Liliju Penci varam droši sacīt, ka viņa ir visai stipra. Viņa ir ļoti, ļoti stipra! Viņa savos 100 gados ir stiprāka kā viens otrs 80- gadnieks. Pagājušā gada augustā viņa ar savām meitām Ritu un Sandru bija atkal mūsu ALBA kongresa dienās. Viņa mēroja vairāk simtu jūdžu attālumu no savām lauku mājām uz Ohio un Pensilvānijas robežas līdz Apelbachvillei, kur Bukautijas draudzes dievnamā notika 2019. gada Kongresa dienas. Viņa bija netikai dalībniece, bet arī runātāja piektdienas rīta svetbrīdī. Viņa runāja par pravieša Jonas nepaklausību. Šī ir viena no daudzām reizēm, kuŗās māsa L. Pence runājusi gan Kongresa dienās, gan agrāk ALBA nometnēs. Viņas apcere atrodama 2019. gada *Kristīgās Balss* jūlija - septembra numurā. Viņa arī pagājušā gadā, kā gandrīz katru gadu, rādīja savas humora spējas piektdienas vakara ugunskurā.

Es pazīstu māsu L. Penci no agrās bērnības, kad sešu gadu vecumā ar vecākiem ierados Klīvlāndē. Man vēl ir no tēva fotogrāfija, kuŗā ar viņas vecāko meitu abi sēžam viņu saimniecībā uz zirga muguras. Es biju kādus astoņus gadus vecs un Rita daudz jaunāka. Mani vecāki jau pazina Liliju Latvijā, kur viņa kopā ar manu māmiņu studēja ķīmiju Latvijas universitātē un strādāja kopīgi ķīmijās laboratorijā. Lilijai pātik stāstīt, ka mans tēvs, kuŗš tajā laikā bija leitnants kaŗskolā, ar nepacietību gaidījis, kad viņa draudzene beigs laboratorijas darbus.

Lauksaimniecību, kur es atrados zirga mugurā, kā māsa Pence raksta sekojošā īsā biogrāfijā, viņa ar savu dzīves draugu Richardu, Richarda māsu Melāniju Rozenbergu un viņas vīru, nopirka neilgi pēc ierašanās no Vācijas 1949. gadā. Šajā lauksaimniecībā, kuŗa nosaukta “Straumēni”, 1950-tos gados vairākkārt notika Apvienības jauniešu nometnes Klīvlāndes draudzes jaunātnes pulciņa izkārtojumā. Penču un Rozenbergu pāris ar prieku atvēlēja savu īpašumu šim svētīgajam pasākumam, ieliekot līdzekļus un lielas darba pūles, lai Nometnes varētu notikt. Kad uzaugu Klīvlāndē ar vecākiem, bieži ciemojamies šajā jaukajā saimniecībā. Tur sešdesmit

100 gadniece Lilija Pence

Foto: Ģimene

pirmajā gadā notika arī Klīvlāndes draudzes Agrās Jaunatnes nedēļas nogales nometne. Nometne beidzās svētdienas rītos ar skaistu draudzes dievkalpojumu mācītāja Artura Meija vadībā. Atminos, ka svētdienskolas kori diriģēja nelaiķis, brālis Torilds Barbins. Dziesma, kuŗa man palikusi prātā, ir no *Bērnū Kokles*: “Kuŗš draugs var mīlēt kā Jēzus mīl. Nē, neviens! Nē, neviens! Kuŗš vēl tik uzticīgs ir dzīvē? Nē, neviens! Nē, neviens!” 1971. gadā ar savu dzīves biedri Benitu atgriezās no teoloģiskā semināra Bostonā, lai kalpotu 15 gadus kā Klīvlāndes draudzes mācītājs. Bieži mēs ar mūsu trīs meitām ceļojām uz “Staumēniem” un baudījām Penču viesmīlību. Mana vecākā meita Livija saka, ka guva savu mīlestību uz lauku dzīvi no šiem izbraukumiem.

Pagājuši jau 34 gadi kopš Benita un es pārcēlamies uz Pensilvāniju, lai es būtu Bukskuntijas latviešu baptistu draudzes mācītājs, bet mūsu draudzība ar māsu L. Penci un viņas ģimeni nav mazinājusies. Viņas dzīvā ticība un drošā pašlūgība uz savu Kungu ir bijusi, cauri visām dzīves vētrām un pārbaudījumiem, mums par priekšzīmi un stiprinājumu. Viņas spraigais, veselīgais un lietišķais humors liek smaidu uz katra cilvēka sejas.

Benita un es esam no sirds pateicīgi par ilggadīgo draudzību ar māsu Liliju un viņas ģimeni. Mēs esm pateicīgi par viņas priekšzīmi un palīdzību draudzes dzīvē, māsu un Apvienības darbā. ALBA māsu avienība aizsūtīja mātai Pencei viņas 100. gada jubilejā 11. maijā, skaistus ziedus un mīļus sveicienus. Taisni jubilejas dienā Benitai un man iznāca sarunāties ar māsu Liliju un apsveikt viņu. Varam domāt, ka ģimene būtu plānojusi plašākas svinības pirms Covid-19 mūs visus saistīja pie mūsu mājām. Domājot par māsu Liliju Penci varam tikai izsaukties līdz ar Psalmistu; *“Teic, mana dvēsele, Kungu, viss, kas manī, – viņa svēto vārdu! Teic, mana dvēsele, Kungu, un neaizmirsti balvas, ko viņš tev devis..”* (Psalms 103:1-2)

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš, ALBA priekšsēdis

KAD IR NODZĪVOTI 100 GADI— SKAIDRĀKĀ ATMIŅAS IR TĀS SENĀKĀS

Lilija Pencis

Anna Stanke iepazīnās ar manu tēvu Eduardu Bisenieku Rīgā. Viņš, iebraucis darbu meklēt no Latvijas ziemeļu daļas, prata igauņu valodu. Būdam kalējs, darbu atradis Rīgas cementfabrikā, Pārdaugavā.

Fabrikā bija neliels dzīvoklītis mašintelpu mājā, tur pēc apprecēšanās jaunais pāris apmetās uz dzīvi. Tur es piedzimu 1920. gadā, kas bija smagu pārbaudījumu laiks latviešu tautai. Neatkarība gan sasniegta, bet kaŗa sekas visur jūtamas. Pilsētā pārtiku sagādāt nebija viegli. Mamma esot zvejojusi Daugavā kazragus ar marles logu aizkaru. Vēlāk audzēja trušus un kazas. Kopa ģimenes dārziņu, to visu varēja tādēļ, ka fabrika atrodas priekšpilsētā, netālu no Spilves pļavām.

Pamatskolā gāju uz Ilģeciemu. Pēc pamatskolas iestājos Rīgā komercskolā. Tur saņēmu labas pamata zinašanas vācu un angļu valodā, nenojaušot, ka tās vēlāk noderēs. Vecāki sāka plānot, ko darīs pensijas gados. Māte ļoti vēlējās atgriezties dzimtajā Mazzalves pagastā. Lai sarūpētu līdzekļus iepirkt zemi un pamazām būvēt ēkas, viņa turēja govi un pārdeva pienu pazīstamiem. Atminos, ka man piens bija jaiznēsā vietējiem kantora darbiniekiem un iknedēļas jāsavāc maksa. Sīkstī krājot un taupīgi dzīvojot, vecāki beidzot varēji iepirkt pusi no Ragaucku vecsaimniecības.

Jauno saimniecību nosauca par Biseniekiem. Vairāku gadu tecējumā pa vienai sacēla ēkas un ielika rentnieku, kas vēl pabeidza būvdarbus un sāka zemi apsaimniekot. Visiem nodomiem pārvilka svītru komunistu okupācija 1940. gadā. Rentnieks grasījās pieprasīt īpašumu par savu, viņš tur esot ielicis daudz

darba, lai gan par katru stundu viņam bija samaksāts. Māte domāja, ka paglābs grūti sarūpēto īpašumu, ja aizies pati tur dzīvot. Tēvs palika Rīgā savā kalēja arodā, es iesāku studēt. Sākumā tautsaimniecības fakultātē, kas likās dabīgs turpinājums komercskolai, bet kad dabūju redzēt, ka katrā priekšmetā bija jāiepin Staļina un Ņeņina augstās gudrības, mudīgi pārsviedos uz ķīmiju, cerot, ka tur taču nevarēs apgalvot ka partija izgudrojusi perodisko tabulu.

1941 gadā vācieši padzina sarkanos, likās, varēs vieglāk uzelpot. Vismaz Sibīrija vairs nedraudēja. Es metos pie grāmatām, ņemos pa laboratorijām, brīvdienās strādāju cementfabrikas laboratorijā, centos nobeigt studijas rekorda laikā. Pa daļai tas izdevās, kad

jau kaŗa troksnis no jauna tuvojās Rīgai – krievi spieda fronti atpakaļ uz mūsu mazo zemīti.

Ar māsu aizbraucām pie vecākiem uz laukiem, kur tēvs arī bija, jo fabriku evakuēja uz Vāciju. Man vēl bija jātiek Rīgā uz beigu eksāmeniem, vecāki ar mazo zirdziņu Mušiņu aizveda mūs uz staciju Skrīveros un šķīroties mamma teica: “Jūs,

meitenes, pabēgat kaut

kur malā ja krievi tiešām ienāktu, esam dzirdējuši par viņu varas darbiem.”

Tā bija pēdējā reize, kad savus vecākus redzējām. Daudz gadus sakari pārtrūka, vēlāk uzzinājām, ka taņī dienā viņi vairs nav laisti uz mājām, fronte bijusi turpat. Kad beidzot atļauts braukt, atraduši tikai ēku pamatus, visas nodedzinātas – izņemot to mūŗa kūti, kas bija vienīgā īpašuma ēka kad viņi gadus atpakaļ iepirka

2017. g. Kongresa dienās no kr. Meitas Rita, Sandra un Lilija.

Foto: P. Alje

zemi. Tur viņi ierīkoja savu dzīvošanu.

Mēs ar māsu aizbraucām uz Vāciju ar kuģi, kas evakuēja fabriku. Doma bija, ka pēc pāris mēnešiem, kad karš beigsies, būsīm atkal mājā. Vācijā bija bēgļu pārpilnība, bija mētāšanās par dažādām nometnēm, līdz nonācām Berlīnē, kur bija cementfabrika, kas sadarbojās ar Rīgas fabriku. Tur kādas nedēļas pastrādāju laboratorijā, bet arvien skaidrāk bija saprotams, ka vācieši kaŗu zaudēs. Braucām prom. Bēgšana noveda mūs amerikāņu zonā Augsburgā, kur arī pienāca kaŗa beigas un sākās gaidīšana, kad sabiedrotie iztīrīs Baltijas valstis no okupantiem un varēsīm atgriezties mājās. Gāja gads pēc gada, bija skaidrs, ka jāmeklē palikšana uz ilgāku laiku. Bēgļu nometnes pietiekami aprūpēja amerikāņu labdarības organizācijas, bet tas nevarēja turpināties ilgstoši. Es strādāju ārpus nometnes, labi noderēja valodu zināšana. Starplaikā iepazinās ar jaunekli, bijušo leģionāru, kas arī dzīvoja nometnē. Apprecējamies 1949.

gadā, kas bija arī mūsu izceļošanas gads. Baptistu baznīcu apvienība bija izgādājusi galvojumu uz Savienotām Valstīm. Kāds jauns pāris Ziemeļkarolīnas pavalstī bija ar mieru dot pagaidu pajumti un pagādāt vīram darbu noliktavā. Es strādāju fabrikā, kas krāsoja kokvilnas diegus.

Vienīgie rada gabali Amerikā bija vīra māsa ar savu vīru, Rozenbergi, kas bija galvojumu dabūjuši citā stūrī – vairāk uz ziemeļiem, Ohajo pavalstī. Pēc gada pārcēlāmies viņu tuvumā. Drīz kopīgi iepirkām nelielu farmu, kopām dažus lopus, stādījām dārzus. Vīrs strādāja tēraudlietuvē 30 gadus. Piedzima divas meitas.

Arvien biju ziņkārīga: kā jūtās cilvēks nodzīvojis gadu simteni? Tagad zinu: priecīgi pārsteigts! Atskatoties uz 100 gadus gaŗo mūŗu atzīstu, ka Dieva roka mani vadījusi. Lai Viņam slava un pateicība !

Lilija Pence

BUKSKAUNTIJAS UN FILADELFIJAS DRAUDZES MĀCĪTĀJAM DR. ULDIM UKSTIŅAM 75

Amērikas Latvieŗu Baptistu apvienības priekŗnieks, Bukskautijas un Filadelfijas draudzē mācĪtājs Dr. Uldis Ukstiņŗ pagāŗjuŗā gada decembrĪ varēja atskatĪties uz 75 aizvadĪtajiem mūŗa gadiem.

Tā, otrā decembra svētdienā, abām jau minētajām draudzēm bija patĪess priekŗ sveicināt savu mĪlo mācĪtāŗu viņa lielajā jubilejā.

Pēc dievkalpojuma Bukskautijas dievnamā, klātesoŗie pulcējās blakus telpās sadraudzĪbas brĪdi ar kopēŗu azaidu. Bija daudz sĪrsnĪgu sveicĪnu un laba vēlējumu no tuvienes un tālĪenes, kas tika izteikti gan runās, gan dziesmās.

SarĪkojuma norĪsi vadĪja Bukskautijas draudzes priekŗnieks Ralfs Augstroze, un sākot, Īevada vārdus lasĪja no Marka ev. 13:31, un tad 139.

Psalma 13.-16. pantus, uzsvērdams Dieva plānu un nodomu visai mācĪtāŗa Ukstiņa dzĪves gaitai. Turpinājumā bija sveicĪni no Bukskautijas draudzes un koŗa, Filadelfijas draudzes, Amerikas Latvieŗu Baptistu apvienības un Koŗu apvienības. Tika nolasĪti rakstiski sveicĪni no Toronto, Bostonas un Ćikāgas draudzēm. Vēl pavadĪti jauki brĪŗi pie kafijas un garŗĪga klingēra sĪrsnĪgās sarunās ar jubĪlāŗu.

BukskauntĪjas draudze ir Dievam pateicĪga par mācĪtāŗu Uldi Ukstiņŗu un viņa darbu mūŗu draudzē. Esam pateicĪgi par skaidro evaņģelĪja vēstĪ, ko no viņa dzirdam, un par Īsto kristĪgo personĪbu, kādu redzam mūŗu mācĪtāŗa dzĪvē un darbos.

Savā mūŗa darbā mācĪtāŗis Ukstiņŗ ir

Jubilārs māc. Dr. Uldis Ukstiņŗ Foto: C. Augstroze

Draudzes priekšnieks Ralfs Augstroze sveicina jubilāru.

Foto: C. Augstroze

paklausījis jaunībā sadzirdētajam Kristus aicinājumam, nesis prieka vēsti sirdīm, guvis vērtāko saturu pats savam mūžam un reizē ierakstījis savu vārdu arī latviešu baptistu vēsturē.

Gaŗa ir bijusi jubilāra darba diena. Daudz ir paveikts evaŗģelija sludināŗanā, draudŗu un Savienības vadīŗanā.

Mīlestību un cieŗņu ir ieguvusi arī mācītāja Ukstiŗa dzīves biedre Benita, kas bijusi un ir liels, neatvietojams atbalsts un palīgs savam vīram

garīgajā darbā. Prieks vērot, ka arī Ukstiŗu bērni ir ticīgi un ņem aktīvu dalību savās draudzēs.

Kaut daudz Dieva žēlastības saules staru vēl joprojām gaismotu brāļa Ukstiŗa dzīves un darba tekas. Lai Dievs dod gribu, spēku un iespējas vēl daudz ko darīt Viŗa druvā!

Inta

Pirma rindā no kr. meita Ērika Stūrmāne, māc. Dr. Uldis Ukstins ar dzīves biedru Benitu. Otrā rindā no kr. Mazdēls Luke Rudolph, znots Niks Stūrmānis, mazmeita Tess Rudolph, znots Aaron Rudolph, meita Astrīda Rudolph

Foto: C. Augstroze

Sadraudzības brīdī Filadelfijas draudzes priekšnieks Ģirts Stūrmānis sveic jubilāru

Foto: C. Augstroze

MĀC. EMERITUS UN BĪSKAPS DR. JĀNIS ALFREDS ŠMITS

9. VIII. 1941— 23. IV. 2020†

Dievs pagodinājis savu kalpu, mācītāju emeritus un bīskapu Dr. Jāni Alfrēdu Šmitu un pēc iepildīta kalpošanas mūža saucis Mājās.

Latvijas Baptistu draudžu savienība izsaka līdzjūtību dzīvesbiedrei Rutei un visai plašajai ģimenei. Mācītāja Jāņa Šmita vārds un

darbi ir plaši pazīstami – Latvijā, Vācijā, ASV un Kanādā, latviešu, angļu un krievu valodās runājošo ticīgo vidū. Vīrs ar plašu sirdi, ar nenogurstošu vēlmi pasludināt Evaņģēliju.

Latvijas baptistu draudzes ir pateicīgas par lielo garīgo, ideju un finansiālo ieguldījumu –

- kalpojot kā mācītājam Siguldas, Dundagas, Aizputes un Rīgas Pestīšanas Tempļa draudzēs;
- aktīvi piedaloties baptistu draudžu kopdarbā un pildot LBDS bīskapa pienākumus no 2002. līdz 2006. gadam;
- gatavībā ciest Evaņģēlija dēļ, zaudējot mācītāja apliecību padomju varas laikā Latvijā un dodoties piespiedu emigrācijā;
- Pestīšanas Tempļa atgūšanā, iekārtošanā un draudzes izveidē 1990-to gadu atmodas laikā;
- Angļu-Amerikas misioneres biedrības darbības atjaunošanā;
- baptistu kopdarba inteligences celšanā – iegūstot Teoloģijas maģistra un doktora izglītību; apgūstot angļu, vācu, krievu un esperanto valodas;
- Bībeļu un Dziesmu grāmatu draudzēm sagādē un iesūtīšanā Latvijā padomju varas gados;
- Jaunās Dziesmu grāmatas draudzēm izdošanu

2008. gadā;

- nozīmīga mēroga finansu palīdzības organizēšanā un sniegšanā draudzēm Latvijā evaņģelizācijas un misijas darba veikšanai;
- rādot kristīgās un nacionālās stājas priekšzīmi jaunajai paaudzei.

Droši vien jūs katrs vēl varētu pielikt klāt savas atmiņas un garīgi saņemto. Līdz ar aizlūgšanu izteicam pateicību Dievam par Dieva vīru, brāli Kristū un viņa nesto svētību.

LBDS padome

Šis raksts un pirmā fotogrāfija pārdrūkatī ar atļauju no LBDS tīmekļa lapas un „Labā Vēsts” žurnāla.

Māc. Dr. Jānis Šmits Amerikas latviešu baptistu apvienības kongresa dienās un nometnē. Foto: māc. Dr. U. Ukstiņš

VĀRDI TĒVA JĀŅA ŠMITA BĒRĒS

Dāvids Šmits

Šīs dienas pēc mūsu papiņa aiziešanas nav bijušas vieglas, kaut gan mēs zinājām, ņemot vērā viņa veselības stāvokli, ka šis laiks agrāk vai vēlāk pienāks. Mēs varam būt pateicīgi, ka Dievs mums deva iespēju vēl vairākus gadus pavadīt ar papiņu.

Viss, ko viņš vēlējās mūs nodot un mācīt, ir mums nodots. Mēs zinām, ko viņš mācīja un pa kuru ceļu viņš mūs vadīja, proti - pa taisnības ceļu. Viņš mums ir atstājis autentisku, pārlicinošu un patiesu piemēru. Vērojot viņa dzīvi, nekad savā mūžā es neesmu šaubījies par to ceļu, kuŗu viņš staigā.

Kaut gan mums visiem ir daudzas atmiņas, par kuŗām varētu runāt, man, personīgi, dārgākās atmiņas ir tās, kuŗas pavadīju ar tēti garīgā ceļā un darbā. Daudzus gadus pavadīju viņam blakus kā ērģelnieks, un reizēm viņš man atgādināja, cik viņš ir priecīgs, ka viņš ar dēlu var kopīgi kalpot.

Pēc vairākiem Latvijā pavadītiem gadiem, viņš atgriezās atpakaļ Kanādā, un regulāri brauca kopā ar māmiņu uz Toronto Latviešu Baptistu dievkalpojumiem sludināt. Tad man atkal bija iespēja viņu atbalstīt un kopā kalpot! Šī Draudzīte jau sāka izsīkt, mēs bijām tikai daži kopā – varbūt 6-8 cilvēki. Šie brīži man palika īpaši mīļi – tie bija bez jebkādas steigas, kādreiz pat pavadījām 5 – 6 stundas kristīgā sadraudzībā. Īpaši svētīgs bija laiks, kuŗu pavadījām kopīgi baidot Svēto Vakarēdienu – jo šis ir tikai atspulgs no Lielajiem Svētkiem, kuŗus mēs reiz piedzīvosim kopā ar Kungu mūžībā. Kaut gan zemišķi kopība liekas vienkārša, vienotība un mīlestība, kuŗu sajūtam šajos brīžos ir debešķīga un nekas tai nelīdzinājas.

Pieminot papiņa dzīvi, vēlos pieminēt trīs punktus.

1. Viņš sevi uzskatīja par svešinieku virs zemes.

Viņš izvēlējās vientuļu ceļu. Jā, viņam bija ģimene, bet Dievam pilnīgi nodoties un kalpot ar savu dzīvi saistās ar zināmu vientulību. Ticības tēvs un ceļotājs Ābrahams ir tam piemērs. Un, skatoties uz musu papiņa ticības piemēru, šodien es varu piesaukt mūsu Kungu kā Ābrahāma, Īzāka, Jēkaba un mana tēva Dievu. Staigājot dzīves ceļu kopā ar tēti, nekur

nebija pilnīga apmešanās vieta. Dievs vienmēr mūs vadīja no vietas uz vietu, no zemes uz zemi, tāpat kā viņš vadīja Izraēlu. Mūsu mājas ir citā, mūžīgā un apsolītā valstī.

2. Viņš ticēja ka viņa aicinājums ir sludināt.

Daudzi mācītāji nodarbojas ar cilvēkiem personīgā līmenī. Papiņš man teica, ka Dievs viņu ir saucis sludināt evaņģeliju. Kancele bija viņa vieta. Kad lasām simpātijas vārdus, kuŗi nāk no daudzām pusēm, mēs redzam cik iespaidīga bija šī kalpošana. Sludinot vienkāršo Kristus vēsti, viņš sēja sēklu. Tagad mēs lasām liecības no cilvēkiem, kas raksta, ka viņa sludināšanas iespaidā viņi ir nākuši pie Kristus, – viņu dzīve ir izmainījusies. Vai tā nav vienreizēja dzīves apliecība?

3. Viņš rūpējās par vajātiem kristiešiem.

No mazām dienām es atceros, katru vakaru, kad noturējām ģimenes vakarlūgšanu, viņš atgādināja mums lūgt par vajātiem un ieslodzītiem kristiešiem visā pasaulē. Šīs rūpes viņu milzīgi nodarbināja. Viņam pie rokas bija saraksts ar cietēju vārdiem, un bieži par šiem mēs lūdzām pieminot viņu vārdus. Viņš man teica, ka viņam liekas, ka tie kas cieš un iet nāvē Kristus dēļ, saņems īpašu kroni. Mēs zinām, ka viņam bija ticīgi brāļi, kuri cieta un pat tika nonāvēti. Par to domājot, vai nav dīvaini – kāda kristietība top sludināta šeit Amerikā un Kanādā, un citur? Mēs nodarbojamies ar jautājumiem par labsajūtu un labklājību, un, ja mums neiet labi, mēs domājam, ka mums kaut kas garīgi trūkst! Acīm redzot, mums iet pārāk labi! Mēs esam aizrāvušies ar jautājumiem, ko šī ticība var darīt priekš manis, priekš manas dzīves, manas labsajūtas. Mēs kurnam tāpat kā reiz Izraēlu tauta kurnēja - "Dievs, kur Tu esi? Kāpēc man tik slikti?" Un mēs aizmirstam ko Dievs priekš mums ir darījis, un kādas lielas iespējas Dievs mums ir devis. Dievs ir atbildējis mūsu sapņus un lūgšanas.

Beidzot, vēlos dalīties ar lietu, kas man liekas sevišķa – un tas ir "Templis." Komunistu gados tētis bieži pamodās no rīta un dalījās ar sapņiem par Pestīšanas Templi – tā bija viņa bērnības baznīca,

kuŗu komūnistu valdība atņēma un sabojāja. Viņš sacīja: "Es atkal sapņoju, ka es sludinu Templī." Tas likās toreiz tik nereāli un neiespējami. Pirms Latvijas neatkarības, Toronto dzīvojot, mūsu Latviešu Baptistu draudzīte pārgāja uz dievnamu, ko sauca "Temple Baptist Church." Tas bija simbolisks gājiens viņa dzīvē. Dievs vēlāk darīja brīnumu – Latvija kļuva brīva, Pestīšanas Tempļis tika atjaunots, un patiešām tētis tur sludināja vairākus gadus. Atklāsmes grāmatā mēs lasām par pēdējo Templi. Mēs lasām, ka Dievs pats ir šis mūsu Tempļis. Un tagad, zemes ceļu nobeidzot, papiņš ir sasniedzis šo pēdējo templi.

Dēls Dāvids Šmits

Māc. Dr. Jānis Šmits Amerikas latviešu baptistu apvienības kongresa dienās un nometnē. Foto: māc. Dr. U. Ukstiņš

LIDIJA INTA ANDERMANE DZIM. RĒDIŅA

24. XI. 1929— 14. VI. 2020†

Lidija Inta Rēdiņa dzima Jelgavā 1929. g. 24. novembrī. Intai bija vecākais brālis Teofils. Tēvs strādāja Latvijas pastā ierēdņa amatā un sakarā ar maiņām darbā, ģimene pārcēlās uz Rīgu. Kaŗa vēji ģimeni aizveda uz Vāciju. Bēgļu gaitas turpinājās ar ģimenes pārcelšanos no Vācijas bēgļu nometni uz Brazīliju.

Brazīijā Inta satika Rubeni Andermani, kas studēja teoloģijas seminārā. Viņi salaulājās 1957. g. 16. februārī.

1960's gados Čikāgas latviešu baptistu draudze aicināja māc. Andermani par savu mācītāju. Māc. Andermanis ar Intu atsaucās uz šo aicinājumu un pārcēlās uz Čikāgu.

Inta aktīvi daudzus gadus dziedāja korī, un vēl līdz pēdējām dzīves dienām mīlēja dziesmu un dziedāšanu. Nesen kopā baudījām Svēto vakarēdienu viņas dzīvoklī, un mēs abi kopā

Māc. Rubens Andermanis ar dzīves biedru Intu

nodziedājām "Svēts ir" divas reizes.

Viņa arī ir bijusi svētdienas skolas skolotāja. Dažus no viņas skolēniem – Andreju Kalnmali un Benjamiņu un Dānielu Aļes mēs labi pazīstam.

Viņa ļoti cītīgi klausījās latviešu radio raidījumus, un pat teica, ka neko citu lai neprasa viņai pirmdienās darīt. Kad norunājām tikšanos viņa centās izvairīties no pirmdienas vakariem, jo viņa man teica, "man taču ir jāklusās raidījums šovakar". Māc. Andermanis 14 gadus šiem raidījumiem sagatavoja īsas

pārdomas ar garīgi vērtīgu saturu. Programmas nosaukums bija "Draugs, ieklausies!". Šīs pārdomas korigēja māc. Andermaņa dzīves biedre Inta.

Intas dzīves biedrs māc. Rubens aizgāja mūžībā 2012. g. novembrī. Intas brālis Teofils arī ap to pašu laiku aizgāja mūžībā, un viņa šo mīļo aiziešanu smagi pārdzīvoja.

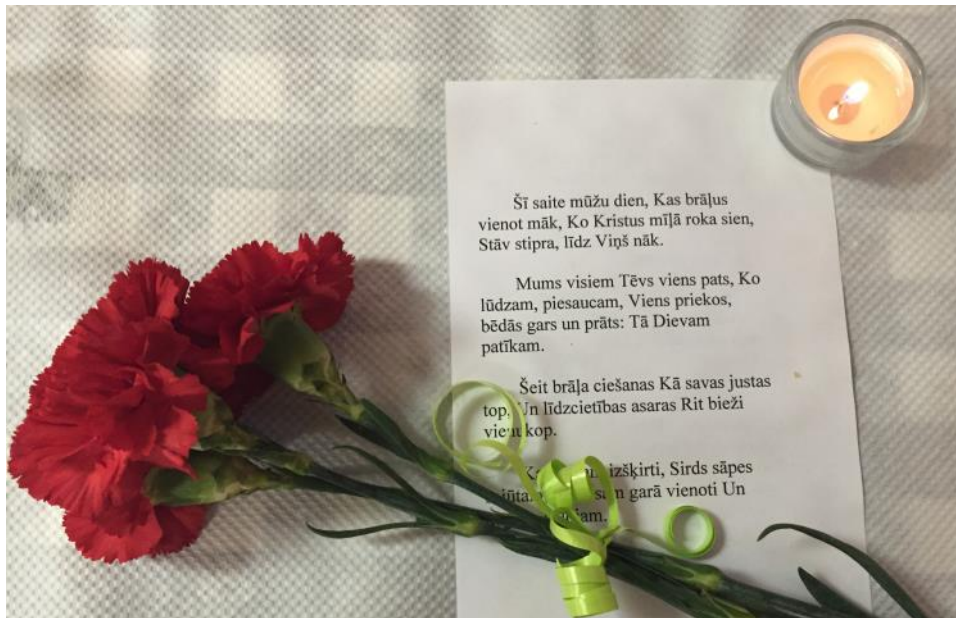
Inta ļoti priecājās piedalīties pensionāru sanāksmēs, lai gan nespēja viņu pierunāt izņemt biedra karti.

Humors arī viņa patika - un nebija grūti viņu pasmīdināt ar jokiem par šo on to - arī tad, kad centos iemācīties pāris vārdus portugāļu valodā.

Viņa ļoti mīlēja draudzi - vai nu baptistu, vai

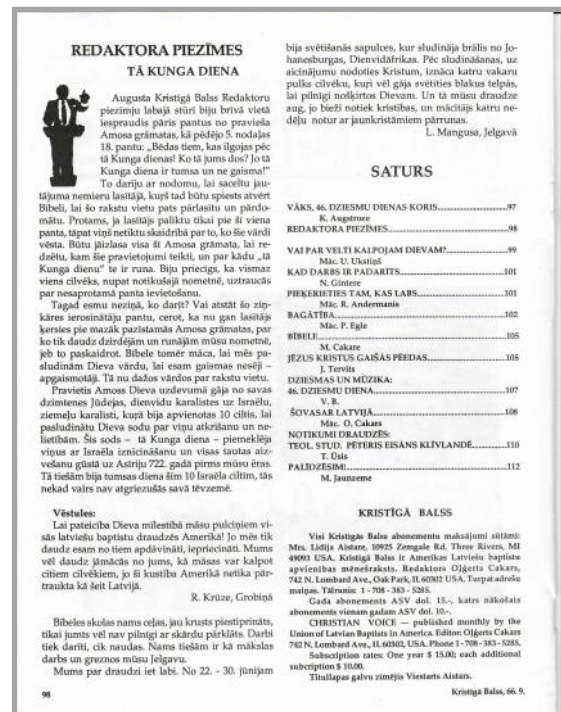
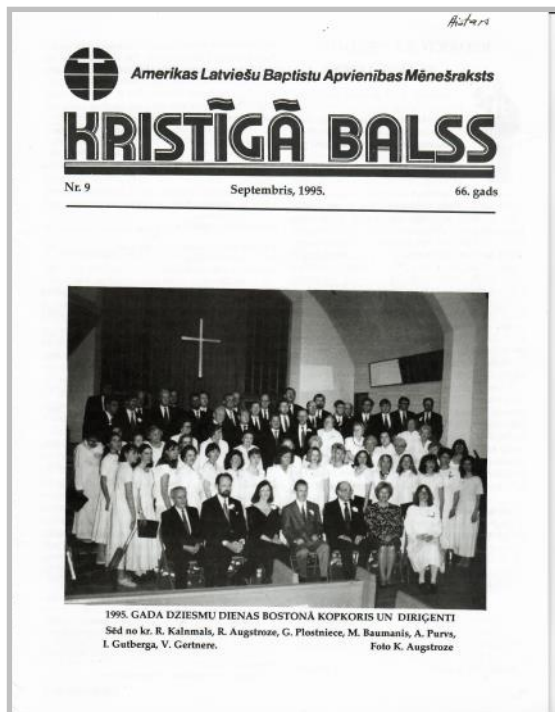
luterāņu. Viņa arī bija lūdzēja, un es dzirdēju un varu apliecināt to sirsniību ar kādu viņa aizlūdza par draudzi, draudzes locekļiem, mācītājiem un ģimenēm, šīs zemes valdību. Inta savā sirdī bija pateicīga par visu. Viņa mīlēja Jēzu Kristu un tagad savu Pestītāju redz vaigu vaigā.

Pēteris Aļle

KĀ TAS BIJA PIRMS 25 GADIEM

Rakstu izmeklētājs Gatis Ķeris—Kristīgā Balss 1995. g. septembris

DZIESMAS UN MŪZIKA

46. Dziesmu diena

Latviešu baptistu draudžu koŗu 46. dziesmu diena notika 30. aprīlī, Bostonas draudzes izkārtojumā Wellesley Hills Congregational Church telpās. Ieva-dot koncerta dievkalpojumu, ērgēlniece Dr. Ingrīda Gutberga atskaņoja P. Vaska „Te Deum”, kam sekoja kopkoŗa (pāri par 60 dziedātāju) dziesma „Lai Jēzus vārdam slava skan” (O. Holden), ko diriģēja Rūdolf Kalnmals. Ievadvārdus un lūgšanu sacīja Amerikas latviešu baptistu Apvienības priekšsēdis māc. Uldis Ukstiņš, uzrunu teica Bostonas draudzes pārstāvis Juris Alksnītis, sveicienus nodeva māc. A. B. Adams (Wellesley Hills Congregational draudze) un māc. Sarma Eglīte (Trimdas ev. lut. draudze). Šī dziesmu diena iezīmējās ar to, ka viens no diriģentiem bija viesis no dzimtenes – Latvijas baptistu draudžu Koŗu apvienības priekšnieks Modris Baumanis. Likās, ka saite, ko pārrāva otrais pasaules karš un tam sekojošie notikumi, ir atkal savienota, jo mūsu dziesmu dienas trimdā jau bijušas un ir kā turpinājums no baptistu dziesmu svētkiem un koŗu kopdziedāšanas tradīcijām dzimtenē. Modra Baumaņa diriģētā dziesma K. Inķa „Jēzus vārds” (tulks. A. Mēters) izteica to, kas ir mūsu vienības pamats, un ap ko vienkāršāk vai sarežģītāk, skaidrāk vai apslēptāk, klusinātos vai spēcīgos dziedājumos vijas visu mūsu dziesmu dienu galvenais saturs – Jēzus Kristus un Dieva slava.

Ralfs Augstroze diriģēja divas K. Līdaka dziesmas: „Tik brīnišķī” (E. Vankina), un „Tik Viens to zin” (Jūrmalnieks), kā arī E. Baštika „Kas esi, cilvēks?” (Liesma) un V. Baštika „Skaidram būt” (A. Mēters). Rūdolf Kalnmaļa vadībā vēl dziedāja D. Vagnera (Wagner) „Kad mans Kungs kāpj kalnā mirt” (tulks. O. Cakars) un E. Baštika „Māci man dziedāt, Kungs, jauno dziesmu” (Jūrmalnieks) Arvids Purvs diriģēja A. Jurjāna „Uz augšu” (J. Poruks), H Pavasara „96. Dāvida dziesma” un plašāku skaņdarbu, savu „Pasaules dārdos” (I. Viksna). Koncerta vidus posmā Dr. Ingrīda Gutberga atskaņoja A. Kalniņa „Tas Kungs ir mūsu stiprā pils” un noslēgumā, korim gājienā atstājot telpu, S. Wesleja (Wesley) „Choral Song”. Darba pilnas rokas. Atstājot spožo ērģeļspēli, bija arī jāspēlē klavieru pavadījums jauniešu korim, kas Vairas Gertneres vadībā dziedāja trīs dziesmas.

To nosaukumi un autori: „Dieva Gars kad aizskar mani” – Spirituals, „Nem lilijas vērā” – A. Herring, „Cik brīnišķīgs ir Tavs vārds” – M. & D. Tunney. Tekstus tulkojis J. Arājs. Noslēgumā skanēja V. Baštika kantāte „Dieva vadība” (Liesmas, A. Mētera, J. Rīsa, O. Cakara vārdi un vietas no Svētiem Rakstiem), diriģējot Guntai Plostniecei. Solo dziedājumu izpildīja Astrīda Ukstiņa. Katrā gadījumā jāpiemin stīgu ansamblis, kas kopā ar ērģeļem deva spožumu A. Purva un V. Baštika skaņdarbu izpildījumos: 1. – vijole Daina Plostniece un Keith Redpath, 2. vijole – Akiko Tarumoto un Rebecca Baumann, brača – Andra Voldiņa, čello – Raman Ramakrishnan, kontrabass – Ryan Brown. Sintezatora partiju izpildīja Rita Pence. Patikami bija, ka šoreiz kopkoŗi piedalījās arī vairāki dziedātāji no Trimdas ev. lut. draudzes koŗa (dir. P. Aldiņš un R. Fetlere). Koŗa dziedājums viscauri bija drošs, pacīlātā jūsmā, intonācija laba un diriģenti savas ieceres varēja veidot visai brīvi. Dziesmu dienas runu sacīja teoloģijas students Mārtiņš Balodis par tēdziesmu”.

Dziesmu dienas allaž paceļ un stiprina to dalībniekus. Arī šoreiz pēc lielā, nogurdinošā kopmēģinājuma nedzirdēju vārdus „Nu, šī man ir pēdējā reize”, bet gan vaicājums „Kur nākošgad?”. Kopīgā slavā atraisās jo spilgti vienības apziņa, dziļš prieks pārņēmsirdi, ka kopīgi spējam krāšņākā skaņā slavēt Dievu, liecinot par to mūsu tautiešiem. Kaut arī esam tikai maza daļiņa no miljoniem slavētāju simtās valodās visā pasaulē, arī latviešu valodai un mūsu dziesmām ir vieta šai varenā slavas korī. Atbalstīsim jo sirsnīgi mūsu draudzēs dziesmu kopējus – diriģentus, dziedātājus, ērģelniekus. Ticības dziesmai nenorimt!

V. B.

Oļģerta Cakara, Martas Cakares
garīgu dzejoļu izlase

Dziesmas par Dievu

144 lpp., brošēta, cena \$6.- un \$1.- pasts.
O. Cakars, 742 N. Lombard, Oak Park, IL 60302